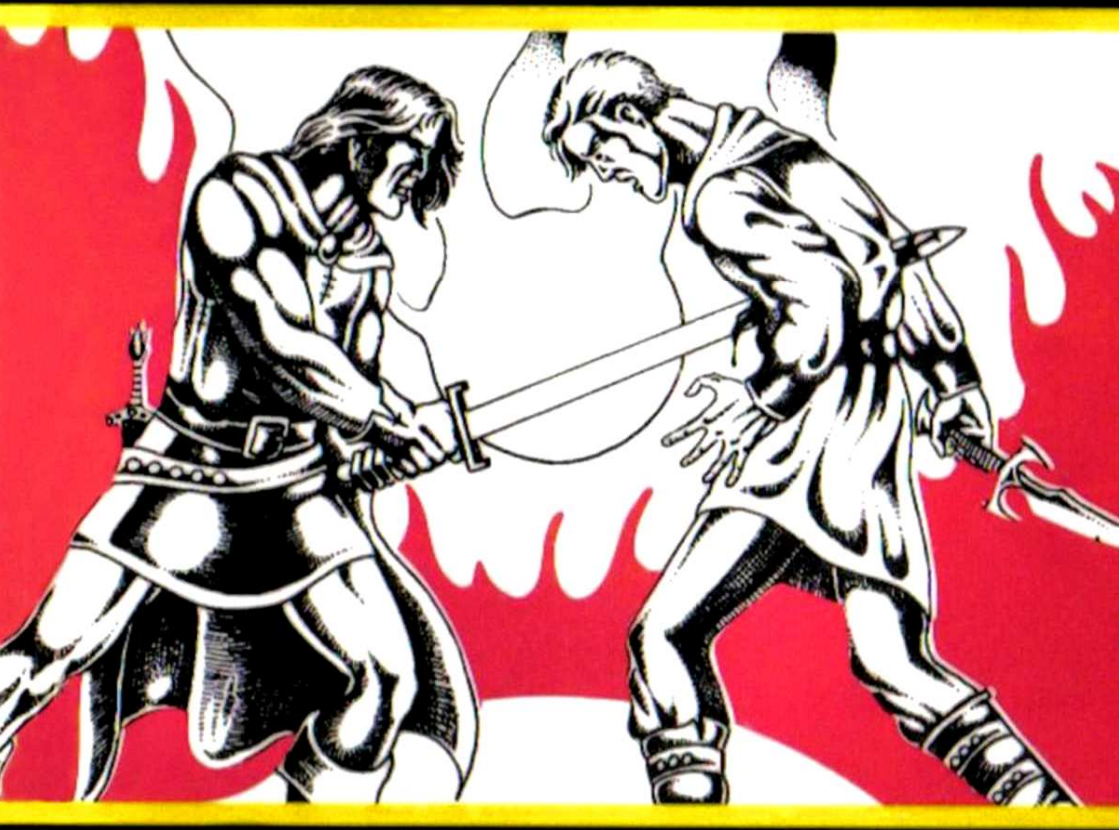
THORLEIF LARSSEN

Olgerd ze Scallbornu

MEČ Z THORMARENU

Čaroděj Hadí zub toužící po nesmrtelnosti, potřebuje k obřadu kouzelný meč s magickými runami vyrytými do jeho čepele. Tento meč však vlastní Olgerd. Proto vyvolá na svět dávno zakletého démona, aby mu pomohl meč získat. Olgerd však svůj meč dobrovolně z rukou nedá. Zvítězí člověk nebo démon?

SAGA

HEROIC FANTASY

Thorleif Larssen

Olgerd ze Scallbornu

Meč z Thormarenu

Copyright © 1993 by Juraj Červenák (Thorieif Larssen)
Translation © 1993 by Eva Konečná
Cover Art © 1993 by Juraj Červenák
Copyright for Czech edition © 1993 by SAGA Books

1. KAPITOLA

Konečně nad rozlehlými pláněmi Argadarnu skončilo kruté období studených zimních vánic a ledový bůh Zondyne zadul do svého obrovského rohu. Stádo jeho divokých černých koní s rozevlátými hřívami přestalo rozdupávat těžké tmavé mraky a zasypávat tak zem sněhem a dalo se na ústup. Královna květin Dorian Zondyna na rozloučenou políbila a s úsměvem na tváři převzala vládu nad severními zeměmi. Místo sněhu se z nebe snesly teplé, životodárné deště, bílé závěje zmizely z plání a nahradila je svěží zelená tráva. Ledovce na mohutných štítech modravých hor s duněním praskaly a padaly do údolí. Voda jezer a řek začala rychle stoupat a po hladinách rozdivočelých toků se řítily kusy ledu, které nestačily roztát. Nekonečné lesy ožily, k obloze se vznesla hejna zpívajících ptáků a nad krajinou zavál příjemný jarní vítr, připomínající něžné pohlazení laskavé matky.

Stejně jako každý rok i tentokrát přicestoval s příchodem jara do Hallgornu Sympar Zlomený Nos. Několik dní poté, co zmizely poslední zbytky zledovatělého sněhu u severních zdí hallgornských domů, vynořil se z lesa jeho velký vůz, tažený párem statných volů. Sympar seděl na kozlíku, zabalený v kožešinovém oděvu, a hlasitě nadávaje, šlehal vzduch dlouhým pleteným bičem. Voli s bučením bořili kopyta do mazlavého bláta a lenivě se blížili k prvním dřevěným srubům.

Na voze byla, jako vždy, kromě nákladu, tajemně skrytého pod velkým kusem plátna, umístěná i velká klec, do které by se klidně vešel člověk nebo nějaké velké zvíře.

„Zlomený Nos je tady! Sympar přišel!“ křičely děti a utíkaly návštěvníkovi naproti, přičemž pod jejich nohama vystřikovalo řídké bláto a celé proudy kalné vody z hlubokých kaluží. Všechny se jako houf myší na pytli obilí shromáždily kolem vozu a zvědavě nahlížely do klece.

„Hééj! Dejte pozor!“ křičel na ně Sympar s předstíranými obavami. „Tentokrát nevezu žádného Ossgyra, ani přerostlého trpaslíka!“

Děti netrpělivě koukaly na jednoduché mříže, vyrobené z hrubých smrkových tyčí, posvazovaných dobře vypracovanými koženými řemeny. V kleci se krčilo jakési obrovské tělo, očím dětí se však ukazovala jen jeho nejasná, tmavá silueta.

„Sympare, co to je?“ zvolal chlapec, který byl z té malé, křičící hordy nejvyšší a zřejmě i nejstarší.

Zlomený Nos se nahlas rozesmál, až mu střapatá zrzavá brada poskakovala nahoru a dolů.

„Je tam goblin! Skutečný zelený goblin, zuřivější než bůh Ollar, když mu drzí skřítkové pomoci kouzel sebrali obrovskou sekeru Nollnym!“

Když to děti uslyšely, vytřeštily oči a rychle uskakovaly od vozu, jakoby na něm uviděly jedovatého hada. Jen ten vysoký chlapec jako vůdce celé tlupy musel ukázat odvahu a přiblížil se ke kleci ještě více. Sympar se ušklíbl a tiše vyslovil jakési slovo.

V tom okamžiku se černá silueta v kleci pohnula rychlostí blesku a v jednom ze čtverců mezi tyčemi se objevila obrovská, rozšklebená tlama. Sluneční světlo se zablesklo na dvou řadách dovnitř zahnutých tesáků a z vyplazeného jazyka odkapával hustý chuchvalec nažloutlých slin. Nad Hallgornem se rozezněl řev, znějící jako rachot stoletých stromů, lámajících se pod kopyty větrných duchů, jezdících nad kraji severu. Houf dětí se s výskotem rozletěl a i chlapec, který chtěl ukázat, že vůdcovství malé tlupy mu právem patří, sebral nohy na ramena a zmizel v černém otvoru dveří nejbližšího srubu.

Zvěst, že Sympar Zlomený Nos dorazil, i to, že přivezl goblina, doletěla až do domu Gallarda Hubeného rychleji než vítr, nesoucí pach Symparových volů. V otevřených dveřích obrovského srubu se objevila hubená Gallardova postava, vysoká téměř sedm stop a náčelníkovy šedé oči pohlédly na blížící se povoz.

„Hééj!“ zařval Sympar a seskočil z kozlíku na zem, až ovčí plášť, který měl přehozený přes ramena, zavál ve vzduchu. Pod chodidly mu vystříkla špinavá voda.

„Zdravím tě, Gallarde, ty zplozenče pekla a hanbo bojovníků Argadarnu!“ zahulákal host a rychlými kroky se blížil k náčelníkovi. „Doufal jsem, že letos najdu ten tvůj zavšivený brloh vypálený do základů a tvoji hnijící mrtvolu zavěšenou na nejbližším stromě. S radostí bych z tvé smradlavé mršiny vytrhal vnitřnosti a nakrmil jimi svého nového mazlíčka!“

Příval urážek, které by na jiném místě a v jiné chvíli vyvolal boj na život a na smrt, byl pro obyvatele Hallgornu, sbíhající se k vozu ze všech stran, jakoby tím nejveselejším žertem. I Gallard místo toho, aby vytasil těžký meč, visící mu u boku, a rozsekal drzého příchozího na kusy, se divoce rozesmál a zvučným hlasem odpověděl. „I já tě zdravím, Sympare, ty tuláku, hlupáku a žebráku, se kterým nemají slitování ani ti nejubožejší! Já jsem zase doufal, že místo tvého prasečího ksichtu tu přivítám jen neznámého poutníka, který mi přinese zprávu o tom, že tě konečně chytili Ossgyrové, vytrhli ti z hlavy to tvé napučelé nosisko i s mozkem a tvou prázdnou lebku hodili svým dětem na hraní!“

Zástup mužů a žen zaburácel neutišitelným smíchem. Sympar se zlobně zachechtal, přistoupil ke Gallardovi a místo pozdravu ho praštil sevřenou pěstí do napřažené dlaně. Náčelník mu odpověděl úderem pravice do ramene, po čemž se Zlomený Nos

zapotácel a zvolal. „Při Argorových démonech. Gallarde, tvé tělo je stejně vysušené jak před léty, ale vsadím se o sud piva, že v těch kůží potažených kostech máš více síly než kdokoli z těchto tvých hřebců!“ a kývl hlavou ke skupině mladých mužů, prohlížejících si černou siluetu v kleci a vzrušeně o něčem diskutující. „Jaká byla zima v Hallgornu, ty starý, vypelichaný vlku?“

„Studená jako v celém Argadarnu,“ ušklíbl se Gallard. „Ale na podzim jsme nelovili více zvěřiny, než jsme dokázali do jara sníst, a obilí máme dost Ještě teď Ty se pochlub! Ve které osadě byli tak hloupí, že přijali pod střechu otravného darmožrouta, jako jsi ty?“

Sympar potřásl s krátkým zachechtáním hustým vousem a vesele přimhouřil oči.

„Ve Strogarmdolnoru! Vypil jsem jim všechno pivo, sežral všechnu divočinu a potěšil všechny zanedbávané ženy. Věru, tam na jihu jsou ženy ohnivější než naše seveřanky!“

„To s tím chlastem a žrádlem ti věřím,“ zašklebil se náčelník Hallgornu. „Ale která žena by políbila tu tvou bezzubou tlamu bez toho, že by se jí zvedl žaludek?“

„Bezzubá tlama?!“ zasyčel Zlomený Nos a vycenil nažloutlý, ale jinak bezchybný chrup. „Jen se podívej, Gallarde Hubený, nejváženější z Hallgornu! Těmito tesáky překousnu i tvou kostnatou nohu, když se mi zachce!“

Vtom vystoupila ze zástupu vesničanů starší žena s buclatými tvary těla a pisklavým hlasem zvolala. „Hej, Sympare! A čím jsi to těm jižankám dělal? Tím svým pokřiveným nosem?“

Okolí náčelníkova srubu, zaplněné obyvateli osady, se roztřáslo bláznivým smíchem. Zlomený Nos s tak trochu předstíranou zlostí mávl rukou a obrátil tvář ke svému vozu. Namířil natažený ukazováček na dřevěnou klec a zvolal. „Až uvidíte, jakou bestii jsem vám přivezl tento rok, tak vám ten smích zmrzne na tvářích, hlupáci!“

Pak se prudce obrátil ke Gallardovi. „Tentokrát za mě nebude bojovat žádná zdechlina, příteli. Bude to muset být čertovsky dobrý bojovník, když ho budeš chtít postavit proti tomu mému!“

„To jsi říkal i loni,“ zasmál se Gallard. „A nakonec jsme toho velkého bojovníka, skrytého v podobě svalnatého trpaslíka, odvlekli do lesa, aby ho tam pohřbila divá zvěři“

„To bylo loni. A mimo to, ten trpaslík pro mě vyhrál čtyři zápasy! Tak co? Máš připraveného dobrého bojovníka?“

Náčelník náhle zvážněl a přikývl. „Samozřejmě.“ Otočil se k davu a zvolal. „Tamyre!“

Zástup mužů a žen se rozdělil a vzniklou uličkou předstoupil před Sympara mladý muž, který zdaleka nebyl tak vysoký jako Gallard, ale mnohem rozložitější a svalnatější. Ani oděv z kůží a kožešin, halící jeho tělo, nedokázal skrýt dojem obrovské fyzické síly. Mladíkova tvář byla vážná a nehybná

jako tvář Godnara, ledového obra, který se v minulých měsících objevoval v blízkosti Hallgornu a nadělal mnoho škod. Chladnýma očima pohlédl na klec a pohrdavě se zašklebil. „Vypusť toho svého tajtrlíka, Sympare, a v tu chvíli ho roztrhnu na kusy a zavěsím tam na ten dub na jeho vnitřnostech!“

„Ne tak hrr, chlapče,“ krotil ho Zlomený Nos.

„Až mého bojovníka uvidíš, zapomeneš na svou pyšnou odvahu. Už jsem prošel jedenácti osadami …“ významně se rozhlédl, „… a ta bestie všude zvítězila. Raději vám ani nebudu říkat, co zůstalo z jeho protivníků. Musím tě, mládenče, upozornit, že to zvíře slovo milosrdenství nezná. Když prohraješ, nečekej, že ti přiloží meč k hrdlu a zeptá se: Vzdáváš se? Jakmile se vítězství přikloní na jeho stranu, udělá z tebe hromadu masa a kostí, ve které tě nepozná ani vlastní matka!“

„Mojí matku nech na pokoji,“ zavrčel Tamyr podrážděně. „Přestaň kecat a ukaž lidem tu zdechlinu, ať si ji všichni dobře prohlédnou, dokud jsem ji ještě nerozkousl jako kus pečené zvěřiny. A pamatuj si, že ani já se nebudu toho tvého bojovníka – pchá! – ptát, jestli se míní vzdát. Rovnou mu utrhnu hlavu a hodím ti ji do tváře. Otevři klec!“

„Nespěchej, Tamyre!“ zasáhl do hovoru Gallard. „Nejdříve dopřejme Symparovi trochu odpočinku. Při doušku piva se dohodneme na podmínkách souboje. Ty se zatím můžeš připravit k boji!“

Obrovitý mladík zkrotl silou Gallardova působivého hlasu a už se neozval. Zato Nos se otočil k

náčelníkovi osady a se silným zklamáním v hlase se zeptal. „A to opravdu bude toho piva jen doušek?“

A mezi Hallgornčany opět proběhla vlna uvolněného veselí.

* * *

Gallardův dům se skládal z povícero komnat, ale místnost, do které se vstupovalo přímo vstupními dveřmi, byla rozhodně tou nejprostornější. Od dveří až k zadní stěně se táhl dlouhý stůl, obklopený hrubými lavicemi, na které se vešlo nejméně čtyřicet lidí. Do srubu se jako roj hmyzu nahrnuli zvědaví obyvatelé osady a ti, kteří neměli místo u stolu, se posadili na zem, jen aby slyšeli dohadování podmínek souboje. Mysl těchto seveřanů byla naplněná vzrušením a napjatým očekáváním. Zlomený Nos putoval pralesy Argadarnu už mnoho let a vždy s sebou vozil nějakého zajatce, otroka, kterého v osadě či městě, do kterého zavítal, postavil proti domácímu bojovníkovi. Bylo to něco podobného jako gladiátorské zápasy, které se prý běžně konaly v Nevoře, hlavním městě Fantgharského království. Ale zatímco tam se podobné souboje pořádaly jen pro potěšení velmožů a ukojení krvelačných choutek prostých obyvatel, tady to byla samozřejmě sázka, dohoda, podle které musel Sympar nebo osada vyplatit vítězi přislíbenou odměnu. Často se jednalo o velmi vysoké sázky, nešetřilo se zlatem, zbraněmi, či vzácnými kameny. Co Sympar někde vyhrál, o to zase jinde přišel a často

ztrácel i své bojovníky. Pokud tedy bylo pravdou jeho tvrzení, že už zvítězil v jedenácti osadách, znamenalo to, že jeho nový gladiátor je výjimečně dobrý a Nosův vůz je naložený hromadou vyhraného zboží. Souboj bude o to napínavější a drsní seveřané se stávali netrpělivými. „Tak co, Gallarde? Co vsadíš na toho svého zbrklého mládenečka?“ zahulákal Sympar a třískl hliněným pohárem o náčelníkův. „Co si z Hallgornu odvezu, až moje bestie rozháže tělo toho hlupáka po osadě?“

„Opravdu máš v kleci goblina?“ zeptal se Gallard a napil se piva, až se mu ohryzek divoce rozkmital pod tenkou kůží na krku.

„Cha! Zeleného, svalnatého a ukrutného goblina, čistokrevného jako sám náš vládce, Orondar Zamračený. Nesahal by ti ani po prsa, přítelíčku, ale tak mohutné paže a tak vyklenutý hrudník jsi ještě neviděl. Je obratný jak rys a silnější než ten chlapík v Kortharhemu, co v pěsti rozdrtil kus žulové skály. Pamatuješ si ještě?“

„Pamatuji,“ přikývl Gallard. „Ani náš Tamyr není právě slaboch… Ale potěš nás historkou o tom, jak jsi tu potvoru dostal do svých služeb?!“

„Hehe!“ zahihňal se Zlomený Nos. „Přišel jsem k němu dole v Strogarmdolnoru. Právě jsem seděl s náčelníkem a jeho družinou u stolu a popíjel pivo. Pomalu se stmívalo… A vtom hluk! Třesk zbraní, lomoz, výkřiky žen! Osadu přepadli zbojníci! Taková sběř – goblini, skřeti, skřítci, i pár lidí, ale to byli jacísi divní míšenci, protože takové obludy nemohla

zplodit žena. Fuj! Aby je Argor do jednoho vyhubil a pochoval jejich těla někam do nejtemnějších hlubin oceánu! Zaútočili tedy a vyli jako pekelná armáda, ale zřejmě jen hladem, protože jakmile ve svitu zapadajícího slunce se krvavě zaleskly naše meče, dali se na ústup. Sám jsem odťal hlavy třem těm zeleným obludám. Ukáži ti kabátec, na kterém mám ještě skvrny od jejich zelené krve. Cha! Stáhli se jak Černí vlci, když vtrhl Zondyne mezi ně s ledovým mečem v dlani, a utekli zpět do lesa, ze kterého se tak působivě vyřítili. Několik jsme jich zajali a já pochopil, že lepšího gladiátora pro letošní rok jsem ani nemohl najít. Vybral jsem si toho nejméně zraněného a nejmohutnějšího. Pomocí několika jednoduchých zaklínadel jsem ovládl jeho primitivní myšlení a učinil z něj svého otroka. Ty ostatní jsme sťali a jejich vykulené hlavy nabodli na kůly ohrady, jako výstrahu pro jiné zbojnické bandy, kterých se po lesích potuluje více než dost. Parn, tak jsem ho pojmenoval, dosud nepoznal porážku a boj se mu líbí, jako ostatně všem příslušníkům jeho smradlavého národa. Když zvítězí, odměním ho takovým kusem syrového masa, že když ho sežere, nemůže se ani hnout. Dokonce bych řekl, že se tomu zelenému bastardovi u mě líbí, chacha! Určitě se má líp, než kdyby zdechal kdesi ve studené jeskyni a živil se přepadáváním osad a osamělých poutníků. Tak co, Gallarde, máš odvahu postavit své děťátko proti mému krvelačnému zabijákovi?“

„Tamyr už dosáhl věku muže a sekeru, meč i luk dokonale ovládá," umlčel ho náčelník. Jeho manželka položila před Sympara kus pečené jehnětiny. Zlomený Nos jí poděkoval kývnutím hlavy, vytáhl zpoza opasku nůž s krátkou čepelí a pustil se do jídla. „Takže chceš přijít o dobrého muže, Gallarde, hm… V dnešních časech není dobrý bojovník k zahození. Ale mně je to vlastně jedno! Souboj bude a to ještě dnes v podvečer. Souhlasíš? Dobře… Tak. A co nabízíš, když moje bestie roztluče tvému chlapečkovi jeho prázdnou makovici?"

„Jako obyčejně. Pořádné kusy uzeného i čerstvého masa, sud dobrého piva, krmení pro voly. A pár slušně vypracovaných kožešin." Tázavě na Nose pohlédl.

„Uhm, uhm," přikyvoval Sympar a pilně přežvykoval. Tuk mu tekl po neupravené zrzavé bradě. „Dobře…"

„A co dostaneme my, když Tamyr naučí tu tvou mršinu, co je to porážka?"

„Cheche!" vyprskl Sympar, upřímně pobavený, a rychle spláchl sousto štědrým hltem zpěněného piva. „To se nestane. Ale kdyby se ten zázrak stal, i když na zázraky příliš nevěřím… Dám ti pořádný bal pevného plátna z jihu a pár bronzových ozdob pro ženy."

„To je všechno?" zavrčel Gallard a hrozivě na Sympara vytřeštil oči.

„Jen se uklidni, náčelníku. Nabídnu ti ještě něco. Určitě ti to vyrazí dech a vzal bys to, i kdybych ti

neslíbil nic jiného.“ Na Nosově tváři se rozhostil šibalský úsměv.

„Co je to?“ zeptal se Gallard, zjevně propadající netrpělivosti. Místnost ztichla a všechny oči se s očekáváním upřely na Symparovu tvář. Zrzavý host se pobaveně a zároveň tajnůstkářsky zachechtal, zvedl zrak od jídla a s uspokojením přeletěl očima tváře okolo sedících Hallgornčanů. Potom se špinavým nehtem pošťáral mezi zuby a jakoby mimochodem prohodil. „Meč se znakem thormarenských kovářů.“

Gallardovi poklesla čelist a celá místnost udiveně vzdychla.

„V tom případě,“ ozval se náčelník, jen co se probral z překvapení, „přidávám ke své sázce haltranský zlatý náhrdelník.“

Sympar spokojeně pokýval hlavou a znovu se pustil do jídla.

2. KAPITOLA

Bylo už pozdní odpoledne, ale den se ještě k večeru nechýlil. Slunce zalévalo krajinu hřejivými ohnivočervenými paprsky a vrhalo na okraje Hallgornu dlouhé stíny prastarých stromů. V osadě to začínalo vřít nedočkavostí, zvědavostí a napětím. Všichni obyvatelé včetně malých dětí a belhavých starců se shromáždili ve středu Hallgornu, kde asi dvě stopy vysoký val z hlíny ohraničoval kruh o průměru asi třiceti stop. To bylo místo, kde muži sváděli čestné souboje, pokud se jim zalíbila stejná dívka, a tady se také konaly zápasy Symparových gladiátorů s bojovníky, které určil náčelník osady.

Gallard Hubený a Sympar Zlomený Nos, bok po boku vyšli ze srubu a přistoupili k zrzavcovu velkému vozu.

„Už se nemohu dočkat," zabručel náčelník, „až uvidím tu skvělou čepel."

„Jestli ten tvůj Tamyr zvítězí," zachechtal se Zlomený Nos, „budeš se na ní moci dívat celé dny."

„Tak to prr!" zvolal Gallard. Kostnatými prsty popadl Sympara za rameno a prudce jej otočil k sobě. „Ukážeš mi ten meč hned teď, ty podvodníku! Musím se přesvědčit, že je pravý!"

„Proč se hned vztekáš, starý vlku?" zamumlal Sympar a jemně pravičkou stáhl Gallardovu ruku ze svého ramene. Pak přistoupil k vozu, vylezl na něj a odhodil plátno z hromady nejrůznějšího nákladu.

„Sem, Hallgornčané!" zvolal zvučným hlasem. „Jestli chcete, aby vaše oči aspoň jednou v životě viděly zbraň, ukovanou skutečným thormarenským mistrem, pojďte blíž a dobře se dívejte!"

Vybral z hromady haraburdí dlouhý předmět, zabalený ve vlčí kožešině, a seskočil z vozu. Jak se vracel k náčelníkovi osady, lidé se kolem nich shlukli jako havrani u mrtvé srny. Sympar se bezdůvodně zasmál a zůstal stát před Gallardem.

„Dávej pozor, ty kostnatá hyeno," zašklebil se. „To, co teď uvidíš, není vaše rezavá severská ocel, která se zlomí, když nad Argadarnem zafouká trochu silnější vítr. Toto je meč, který ukovali trpaslíci. Lepší mistry tato zem nezrodila…"

„Přestaň zpívat," řekl Gallard. „Ukaž nám ten zázrak!"

Sympar divadelním gestem pomalu rozbaloval kožešinu, do které byla vzácná zbraň zabalená. Hallgornčané se začali strkat a tlačit, jen aby meč viděli zblízka. Náčelník mlčky čekal. Když se oslnivé

sluneční paprsky odrazily od odhalené zbraně, spokojeně se usmál.

Neobyčejný meč se rozzářil v denním světle přímo nadpozemskou krásou. Ale nebyl jen nádherný, ale na první pohled i pevný, pekelně ostrý a skvěle vyvážený – takže nebyl jen ozdobou, ale i strašlivou zbraní. Dlouhá a široká čepel mohla nepochybně roztít jinou zbraň, jako by to byl jen kus dřeva. Záštita i hlavice meče svítily téměř magickým stříbřistým leskem a omračovaly zrak složitými ornamenty. Rukojeť, dost dlouhá na to, aby se dala uchopit do dvou dlaní, byla opletená dobře vypracovaným pruhem kůže a vyhlazená dlaněmi mnoha bojovníků. A ač meč nepochybně už prošel bezpočtem krvavých zápasů a divokých soubojů, na čepeli nebyla ani nejmenší skvrna rzi a ostří nebylo ani trochu poškozené, jakoby se meč teprve včera zrodil pod kladivem mistra trpaslíka v podzemním městě Thormaren.

Sympar si přehodil vlčí kůži přes rameno a podal meč Gallardovi, drže ho jemně, jakoby to bylo právě narozené dítě. Náčelník s úctou uchopil zázračnou zbraň do obou dlaní a pozdvihl masivní čepel před udivené tváře kolemstojících Hallgornčanů. Dav s uznáním zašuměl, muži s respektem pokývali hlavami. Meč, lesknoucí se v ohnivém světle odpoledního slunce, budil dojem, že ten, kdo ho vykoval, ukradl, bohu Ollarovi kus zářivého blesku a zakoval ho do této fascinující čepele.

„Rondire!“ zvolal Gallard, nespouštěje nadšený pohled z magické zbraně. Odněkud zpoza náčelníkových zad se pomalým krokem vynořil starý muž s dlouhou, šedivou bradou. Nebyl oblečen do kůží a kožešin jako všichni jeho soukmenovci, ale měl na sobě přehozen jen značně ošuntělý hábit z hrubého plátna, převázaný v pase kusem provazu. Hallgornský učenec a čarodějník přistoupil ke Gallardovi a klidnýma očima, plnýma moudrosti, hleděl na posvátnou zbraň. Náčelník mu beze slova meč podal a Rondir ho stejně mlčky vzal do svých hubených rukou. Chvíli po něm projížděl soustředěným pohledem, pak přikývl bílou hlavou.

„Ano, je to skutečně meč, vyrobený v samotném Thormarenu.“

Zástup vzrušeně zašuměl.

„Tady,“ zabodl stařec tenký prst do čepele blízko záštity, „to je znak Manorlina, jednoho z nejlepších kovářů, jaký kdy pracoval v thormarenských kovárnách. Hm… Ten meč je rozhodně pravý.“

„Samozřejmě, že je pravý!“ vyštěkl Sympar a vytrhl zbraň čarodějníkovi z rukou. „Dej to sem, ty starý blázne! Takže, Gallarde, začneme…?“

„Odkud máš ten meč?“ reptal se náčelník s vážnou tváří a jeho hlas byl studený jako vody Damonského moře. Otázka Zlomeného Nosa viditelně zaskočila a přivedla jej do rozpaků. Rychle se však ovládl a potměšile se ušklíbl. „O to se nestarej, starý příteli. Prostě mi ten meč patří a dávám ho v sázku.

Když Tamyr zvítězí, stane se ta nádherná čepel tvým majetkem… Nebo máš jiný návrh?“

„Jistě, že ne,“ zabručel Gallard zamyšleně. „Jen mě tak napadlo…“

„Na tvé nápady kašlu,“ vyprskl Sympar, pohrdavě mávl rukou a přehodil přes čepel meče kožešinu. Magické světlo skvělé čepele pohaslo. „Je ten tvůj holobrádek připravený na smrt?“

Gallard se na patě otočil a zkoumavě pohlédl na dav obyvatel osady. Ze skupinky mladíků se vynořil Tamyr. Na prsou se mu matně leskl hrudní pancíř, část bujných černých vlasů zmizela pod přílbicí, ukutou z jednoho kusu železa. Na levé ruce měl nasunutý dřevěný štít, potažený býčí kůží, po obvodu okovaný a uprostřed opatřený ocelovým hrotem. V pravici svíral těžkou, dvojsečnou sekeru, kterou by o něco slabší muž nebo žena vůbec neuzvedli.

„Čekám na svého soupeře, Nose,“ promluvil odhodlaným hlasem.

„Hned se dočkáš, chlapče,“ odvětil Sympar se značnou dávkou zlomyslnosti a položil v kožešině zabalený meč zpět na vůz. Potom vylezl k dřevěné kleci a pomalu uvolnil dvě silné, ocelové závory, přidržuje tu stěnu klece, která se dala otevřít. Nejblíže stojící Hallgornčané v hrůze couvli o krok zpátky.

„Žádný strach!“ zvolal Zlomený Nos a otevřel klec dokořán. „Je pod vlivem mého kouzla, takže je úplně klidný a neškodný. Skutečně zuřivým goblinem se stane teprve potom, co zaklínadlo zruším.“

Pak se naklonil k otevřené kleci a řekl několik nesrozumitelných slov. Černý stín se mezi mřížemi váhavě pohnul. Sympar se usmál a seskočil z vozu. Jeho zrak vesele kroužil kolem, jako by chtěl vidět výraz ve tvářích Hallgornčanů, až spatří jeho neobyčejného gladiátora.

Goblin beze spěchu vylezl z klece a obyvatelé osady se pustili do vzrušeného hovoru. Zlomený Nos pohlédl s úsměvem na Tamyra, ale mládenec mu jeho pohled nevrátil, protože s nepokrytým údivem se díval na tu záhadnou příčinu Symparových vítězství v jedenácti předchozích osadách.

Goblin byl vysoký asi čtyři a půl stopy, ale rozložitost jeho svalnaté postavy nenechala nikoho na pochybách, že se v tom nevysokém, ramenatém těle skrývá nadlidská síla. Seskočil z vozu a zůstal stát vedle svého majitele, mlčenlivý a nehybný, dlouhé ruce se mu pohupovaly nízko nad zemí. Tupý výraz v jeho ošklivé, zelené tváři byl neklamným důkazem toho, že mysl obludy je pod vlivem uklidňujících kouzel. Přes to však goblin působil dojmem divokosti a bojovné zběsilosti. Jeho vytřeštěné oči zářily nadpřirozeným červeným světlem, špičaté uši se neklidně chvěly, a z velké, zubaté tlamy vycházel nepravidelný, chraptivý dech. Obrovské svaly, pohybující se pod zelenou pokožkou, jakoby jen čekaly na okamžik, kdy Sympar zruší zaklínadlo a ony se budou moci vrhnout na nepřítele a roztrhat ho na kusy.

Jediným goblinovým oděvem byl kus kožešiny, ovázaný kolem štíhlých boků. Kromě toho měl na sobě primitivní hrudní pancíř, kožené náramky, okované železnými ostny a jednoduchou přilbici, zakrývající temeno jeho morbidní hlavy. Ozbrojený nebyl, ale to se za chvilku změnilo. Sympar mu na levé předloktí nasunul štít, podobný Tamyrovu a do pravice mu strčil těžký obušek, který tvořila dvě stopy dlouhá dřevěná tyč, zakončená kulatou hlavicí, naježenou silnými hroty z dobré oceli.

Sympar se otočil k Tamyrovi a provokativně se usmál. „Tak, chlapče, nerozmyslel sis to?“

Mládenec se rychle vzpamatoval z překvapení. Potřásl hlavou a mávl sekerou do vzduchu, až se svaly na jeho mohutném rameni hrozivě zavlnily.

„Zruš zaklínadlo, ty rozsekaná tváři! Zadupu toho trpaslíka do země i beze zbraní! Rychle, zruš své zaklínadlo!“

S těmito slovy vstoupil Tamyr do kruhu, určeného pro konání soubojů, a několikrát svou těžkou zbraní ťal do vzduchu. Několik dívek a mladíků, se kterými se přátelil, jej nadšeně povzbuzovalo. I Sympar přivedl goblina do primitivní arény a pak se rychle vrátil za val, který ji ohraničoval ze všech stran. V kruhu zůstali proti sobě stát nedočkavý mladík, připravený ukázat svou obratnost a sílu, a mlčící zelený netvor, zdánlivě lhostejný ke všemu dění kolem.

Sympar se postavil vedle Gallarda Hubeného a tichým hlasem řekl. „Když ta slova vyslovím, příteli, z

tvého odvážného mládence zůstane jen hromádka krvavého masa a rozdrcených údů.“

„Tvůj bojovník na to nevypadá,“ odsekl Gallard a odplivl si. „je nejvyšší čas začít, nemyslíš?“

„Jak myslíš. Sázka platí,“ pokrčil Sympar rameny, sebejistě se ušklíbl a zvolal. „Do střehu, chlapče! Ruším zaklínadlo!“

Tamyr přikývl a mávl sekerou ve vzduchu. Zlomený Nos nakreslil prstem do vzduchu podivné znamení a řekl několik slov. Ti, co při něm stáli nejblíže, doslova pocítili kratičký závan jakési neznámé síly, která se kolem nich přehnala jak uragán.

V tom okamžiku goblin procitl.

Svaly na jeho morbidním těle se prudce napjaly, žíly na nich naběhly jak obrovští červi, tělo se přikrčilo do bojového postoje. Ti, co tak srdečně povzbuzovali Tamyra, zaraženě ztichli a nejeden zapomněl hrůzou zavřít ústa. Oči zeleného bojovníka zaplály magickým světlem, pocházejícím snad až z pekelných hlubin matky Země, a obludná tvář se svraštila do ještě příšernější grimasy. Vražedný pohled se zastavil na Tamyrovi, který se snažil rychle vzpamatovat z úžasu a dodal si vyzývavým výkřikem odvahu.

Goblin zvedl tlamu k večernímu nebi a z hrdla se mu vydral řev, připomínající dunění přílivových vln, tříštících se na hrotech pobřežních skal. Sympar se spokojeně usmál a s krutým potěšením si prohlížel strachem zkřivené obličeje obyvatel osady. Gallard,

stojící po jeho boku, pocítil, jak mu po zádech běží mráz. V tom okamžiku byl přesvědčen, že to odporné zelené stvoření, potěžkávající v pařátech svůj hrozivý obušek, muselo být vyplivnuto samotnými hlubinami ohnivé říše, kde se zrodily všechny obludy argadarnských mýtů.

Goblin zavrčel a skočil. Muži mimovolně ustoupili o krok, ženy vykřikly leknutím a děti se daly na útěk. Jen Tamyr obdivuhodně zachoval odvahu. Nastavil rozvážně dopadajícímu obušku svůj štít a zároveň udeřil sekerou. Těžké ostří zajiskřilo na netvorově štítu. Goblin opět zařval a vyplazil dlouhý, vlhký jazyk. Jeho červené oči přetékaly touhou po krveprolití. Udeřil znovu. Tamyr opět zachytil obušek a ťal. Ostří sekery prorazilo kování na obvodu goblinova štítu a zaťalo se do dřeva. Uvázlo v něm, sice jen na okamžik, ale netvorovi to stačilo. Obušek zasvištěl vzduchem a s hlasitým zazvoněním dopadl na Tamyrovu přilbici. Mládenec zakolísal a obyvatelé vsi zhrozeně vzdychli. Než se stačil lidský bojovník vzpamatovat z omračujícího úderu do hlavy, Symparův gladiátor udeřil s radostným řevem ještě jednou. Tentokrát hlava obušku zasáhla zápěstí Tamyrovy ruky, snažící se zdvihnout sekeru a účinně se bránit. Ostré hroty téměř utrhly mladíkovi ruku, kus předloktí a dlaň visely na roztržených šlachách a roztříštěná kost trčela v přívalu krve jak ostrov z neklidné hladiny oceánu. Sekera vypadla mladíkovi z bezvládných prstů. Goblin zavřeštěl a jeho strašná zbraň se

roztančila ve sprše rychlých úderů. Několikrát zasáhla jeho štít a zbroj, potom dopadla mezi Tamyrovo hrdlo a rameno a rozštípla mu klíční kost. Mladík s povzdechem klesl na kolena. Tvář se mu zkřivila bolestí a strachem ze smrti. Netvorova zvířecí duše však neznala slitování. Morbidní bojovník na znak vítězství zařval, odhodil štít a uchopil obušek do obou dlaní. První drtivý zásah strhl Tamyrovi přilbici z hlavy, druhý byl veden na temeno jeho černovlasé hlavy. Ostré hroty rozdrtily lebku a do okolí se rozprskla krev, kousky mozku a úlomky kostí. Goblin se olízl, vyrazil další příšerný zvuk a pozdvihl zbraň k novému úderu…

V tu chvíli Sympar udělal krok dopředu, natáhl před sebe pravou ruku a se soustředěním ve tváři řekl několik slov v jakémsi cizím jazyce. Vypadalo to, jakoby někdo zhasl proudem vody plamen goblinova života. Svalnaté zelené tělo ochablo, vražedný svit v jeho očích pohasl a krvelačný řev utichl v namáhavém chrapotu. Obušek spadl do bláta vedle znetvořeného těla ubohého mladého bojovníka.

Nad Hallgornem zavládlo zhrozené ticho. Ženy zakrývaly dětem oči a vyháněly je z dějiště příšerné události. Muži se zamračenými tvářemi pozorovali nehybného gladiátora a jeho znetvořenou oběť. Jakási stařena vykřikla Tamyrovo jméno a vrhla se ke zkrvavenému tělu. Nejblíže stojící osadníci ji chytili pod pažemi a snažili se ji odtáhnout od mladíkovy mrtvoly. Naříkala, až se zdálo, že jí samým žalem

pukne unavené srdce, a natahovala k mrtvému synovi bezmocné ruce.

Gallard chvíli hleděl nepřítomně na zakrvavený střed arény. Pak nahlas vzdychl a otočil neveselou tvář k Symparovi. Vrásky na tváři se mu o poznání prohloubily.

„Tak se mi zdá, že jsem thormarenský meč nezískal," konstatoval suše.

„Správně," přikývl Zlomený Nos a v jeho chování už nebyla ani stopa po předchozím veselí. Ani na něj nemohla příšerná scéna nezapůsobit. „A toto se stalo už ve dvanácti osadách, Gallarde," zamručel a kývl k rozdrcenému tělu. „Zkus si představit, že by tato zelená havěť vylezla ze svých smradlavých jeskyní a zaútočila by na Argadarn! Hrozná představa, že, starý vlku? Ať nás Ollar, Argor, Zondyne a všichni neveselí bohové severu ochraňují před něčím podobným!"

Náčelník potřásl hlavou, aby donutil sám sebe vzpamatovat se z prožité hrůzy. „Měli bychom to pořádně zapít, Zlomený Nose. Pojď, propláchneme si hrdlo několika poháry studeného piva…"

„Hej!" zazněl nečekaně nad davem překvapených Hallgornčanů neznámý hlas. „Zdá se mi, že by ta zelená potvora potřebovala dostat lekci slušného chování."

Všechny oči se obrátily po zvuku těchto nevhodných, posměšných slov a zastavily se na mohutném jezdci, stojícím mezi nejbližšími sruby. V sedle statného hřebce, černého jak hlubiny skřetích

brlohů, seděl asi pětadvacetiletý muž rozložité postavy a pobaveně hleděl na scénu před sebou.

„Kdo je to?“ zavrčel Sympar a přimhouřil oči.

„Nevím, při Baragorových zubech,“ zamručel Gallard překvapeně. „Byli jsme tak zaujatí tím vražděním, že jsme si ani nevšimli, kdy přišel…“

Mladý jezdec zlehka pobodl koně pod sebou a oř volným krokem zamířil k aréně. Dav Hallgornčanů Se rozestoupil a cizinec tak mohl projet až k náčelníkovi osady a vedle něj stojícímu majiteli strašlivého zeleného zabijáka. Tam se zastavil, seskočil z koně a s pochmurným úsměvem na tváři si prohlížel goblinovu nehybnou postavu.

On sám vypadal jako většina pravých seveřanů. Dlouhé černé vlasy měl přichyceny koženou čelenkou, vpředu ozdobenou pěti kovovými kroužky. Tvář měl zarostlou asi dvoutýdenním černým strništěm a na krku měl zavěšený náhrdelník z medvědích zubů a drápů. Oblečen byl ve vestě z jelenicové kůže, sahající mu až do poloviny stehen. Tato část oděvu byla zhotovena s typickou jednoduchostí argadarnských barbarů, nebyla sešitá, ale jen sešněrovaná hrubým pásem tmavé kůže na ramenech a na bocích. Přes vestu měl přehozenou chlupatou, časem už dost odřenou vlčí kožešinu, v páse převázanou širokým koženým opaskem, zdobeným lesklými kovovými cvoky. Široká stehna a pevná lýtka mu obepínaly těsné, přiléhavé kalhoty z jelenicové kůže, i obuv dokazovala cizincův divošský původ – kožešiny, omotané kolem nohou a chodidel,

převázané navzájem se křížícím koženým řemenem. Ruce zůstávaly obnažené a tak blízko stojící Hallgornčané mohli obdivovat mužovo vypracované, neklidně se vlnící svalstvo.

Na jeho oděvu se nenacházel ani kousek nějaké zbroje, pancíře, či čehosi podobného, co by mohlo zadržet případný úder nepřátelské zbraně. Snad jen jediný náznak něčeho takového mohly být kožené náramky, okované železnými cvoky a zakrývající barbarskému bojovníkovi téměř celá předloktí.

Tak tam stál ve své mohutnosti, téměř tak vysoký jako Gallard. Vánek si pohrával s jeho vlasy a on svýma nezvykle velkýma, zářivě zelenýma očima pozoroval zakrvácenou postavu, stojící uprostřed jednoduché arény.

„Kdo jsi, při Argorových vousech?“ zeptal se Sympar a tónem hlasu se snažil dát co nejvíc najevo svou nedůvěru. Cizinec k němu otočil zrak a odpověděl. „Jmenuji se Olgerd Scallborn.“

Do Symmpara jakoby udeřil blesk. „Scallborn? Ať tě Ollar potrestá svým hněvem! Scallborn je osada, ležící na severním pobřeží, a patří k hlavním sídlům Nairů – mořských lupičů!“

Callard pohlédl na cizince zpytavým pohledem. Olgerd se tajemně usmál a jeho smaragdově zelené oči se naplnily podivnou směsicí hněvu a posměchu.

„Narodil jsem se ve Scallbornu,“ odpověděl pomalu. „Můj dávný prapředek tu osadu založil a dal jí své jméno. Po něm jsem já a mí otcové a dědové zdědili rodové jméno. Jsem na ně hrdý!“

„Máš být na co!“ zvolal Sympar pobouřeně a vyzývavě pohlédl na náčelníka osady. „Je to Nair! Pirát! Měli bychom ho pořádně zbičovat a vyhnat do lesů. Pochází z brlohu té nejhorší havěti, jakou kdy sever zrodil…“

„Jen klid, Zlomený Nose,“ zašklebil se Gallard. „Nezapomeň, že ze Scallbornu pocházeli i někteří stateční hrdinové starých legend. A není to právě národ Nairů, nad kým drží Argor svou ochrannou ruku?“

Olgerd s usmátou tváří přikývl. „Je to tak. Nairové jsou totiž potomky Argorových divokých bojovníků, křižujících oceán na svých mořských hadech…“

„Tak nebo tak,“ vrčel Sympar rozzlobeně, „jsi pirát a my…“

„Zavři už konečně hubu, Nose!“ Umlčel ho Gallard hlasem, kterým se daly stromy v lese kácet. „Zdálo se mi, že se náš nový přítel zajímá o tvého zeleného bojovníka…“

Černovlasý seveřan souhlasně přikyvoval hlavou a znovu zabrousil pohledem k nehybnému, otupenému goblinovi. „Předpokládám, že se tu bojovalo o peníze nebo o zboží. Mám pravdu?… Myslel jsem si to. Říkal jsem si, že malé přilepšení by mi neuškodilo. Budu bojovat s tvým zeleným gladiátorem.“ Zkoumavě se podíval na Sympara.

Zrzavý muž nejdříve zaskřípal zuby, ale pak se jeho chování jak mávnutím kouzelného proutku prudce změnilo. „Chacha!“ zařval bez kousíčku veselí.

„Rád to přijímám! Můj Parn z tebe udělá stejnou zmrzačenou mrtvolu jako z toho mladíka, jehož krev ještě nestačila pořádně vsáknout do země. A až budeš ležet v prachu, ty tisíckrát prokletý Naire, a tvůj mozek bude stékat mému goblinovi z drápů, přivlastním si tvého koně a tvou výzbroj!“ Sympar se rozhlédl posměšným pohledem a sebejistě se rozchechtal. Olgerdova tvář, vzdor nesmazatelnému úsměvu, vypadala jako vytesaná z nejtvrdšího mramoru.

„Souhlasím,“ promluvil. „A jaká bude má výhra, až goblina zabiji?“

„Mám pár dobrých nožů,“ zachechtal se Sympar. „A přidám i pár stříbrňáků, a jestli chceš, tak i bronzové ozdoby pro ženské prsty, uši a štíhlá hrdla! Vlastně ti mohu slíbit cokoliv, protože už jako bys byl mrtvý, ty pirátské mládě!“

„Tak mi slib ten meč,“ řekl Olgerd kovovým hlasem. Zlomený Nos ztichl, jakoby mu někdo ostrou dýkou prořízl hrdlo. Tváří mu přelétl stín překvapení a hněvu. I Gallard zaskočeně pohlédl na cizince.

„Odkud víš, že mám nějaký meč?“ zasyčel Sympar.

„To není nějaký meč. To je meč, který ukoval Manorlin z Thormarenu.“ Cizinec byl klidnější než hladina zázračného jezera Eln. Naopak Sympar zrudl potlačovanou zlostí. „Odkud víš, že mám takový meč?! Řekni!“

Moc nechybělo a Zlomený Nos by se byl na mladého Naira vrhl holýma rukama.

„Záleží na tom, odkud to vím? Hm, dokonce jsem slyšel i o tom, jakým počestným způsobem jsi k meči přišel…“

„Ty…!“ zvolal Sympar a od úst mu odlétla zpěněná slina.

„Tak dost!“ zasáhl do rozhovoru Gallard. „Cizinec Chce bojovat, tak proč ztrácíme čas zbytečnými hádkami? Navrhuji toto: jestli opět zvítězí goblin, Nose, dostaneš nejen koně a zbroj tohoto muže, ale přidám ti ještě i další sud piva. Když však ta smradlavá zelená příšera zahyne, dáš vítězi ten meč a nám to ostatní, co jsi nabízel – plátno, bronzové ozdoby, nože. Souhlasíte?“

Zlomený Nos naposled zlostně vyprskl, pak se však zhluboka nadechl a přikývl. I Olgerd souhlasně pokývl hlavou.

„Takže souboj může začít,“ uzavřel náčelník Hallgornu. Osada se rozezněla vzrušeným hovorem a nad střechami srubů se ozývaly výkřiky, svolávající všechny k aréně.

3. KAPITOLA

Tajemný seveřan svěsil ze sedla svého mohutného vraníka štít, podobný tomu, jaký použil Tamyr ve svém posledním boji. Nasadil si ho na levé předloktí. Potom vytáhl zpod sedla sekeru, jejíž těžká hlavice byla z jedné strany opatřena sečným ostřím, ze strany druhé dobře nabroušeným ocelovým hrotem. Zatímco dva hallgornští chlapci odvedli jeho koně dál od arény, on sám vstoupil do kruhu, který se jen před několika okamžiky stal místem smrti mladého bojovníka. Sympar mezitím strčil svému bestiálnímu zabijákovi do pazourů osvědčené zbraně a tři muži odnesli Tamyrovo chladnoucí tělo. Nic už nebránilo tomu, aby druhý souboj začal.

Sympar odstoupil za val a nenápadně si všímal tváří několika blízko stojících obyvatel osady. Už se nedívali s takovým nadšením a odhodláním. Zlomený Nos musel v duchu konstatovat, že všichni očekávají

cizincovu rychlou a strašnou smrt. To ho nadmíru uspokojovalo.

Odkašlal si, načrtl ve vzduchu znamení a několika slovy zrušil zaklínadlo, držící goblina na neviditelném řetězu. Zelená obluda už po druhé prudce ožila a rychle se kolem sebe rozhlédla ve snaze najít cíl pro své krvelačné choutky. Když se její děsivě zářící oči zastavily na vysokém ozbrojeném bojovníkovi, tlama se roztáhla v příšerném úsměvu, který odhalil dvě řady ostrých tesáků.

Goblin ze sebe vyrazil několik podivných hrdelních zvuků, z nichž každý zněl stejně strašidelně, ale přece jen jaksi jinak. Olgerd se zasmál a vyzývavě si odplivl. Parn – jak netvora pojmenoval Sympar – pozoroval slinu, obloukem dopadající do vlhkého povrchu arény, a opět cosi zaryčel. Jeho hlas vzdáleně připomínal hlas štěkajícího psa. A potom, k údivu všech kolem, černovlasý Nair mávl ve vzduchu svou lesklou sekerou a z hrdla mu vylétlo několik podobných nelidských zvuků. Goblin se hrůzostrašně zasmál.

„Co to má znamenat?“ sykl Sympar nechápavě.

„To je přece jasné,“ odvětil Gallard tiše a po hubené tváři se mu rozlil úsměv. „Nadávají si. Ten podivný seveřan ovládá jazyk goblinů.“

„Hloupost,“ vyštěkl Zlomený Nos polohlasně. „Parn je přece jen nezkrotné, divoké zvíře. Goblinové nemohou mít svou řeč…“

„A přece, vidíš, že je to možné,“ uzavřel náčelník krátký rozhovor.

Goblin a člověk si vyměnili ještě několik těch příšerných zvuků. Potom se Olgerd postavil do bojového postoje a zavolal na netvora něco v jeho nesrozumitelném jazyku. Byla to nepochybně výzva, čemu nasvědčovala i goblinova reakce. Vzdor tomu, že byl od zelenookého bojovníka vzdálen několik stop, prudce zaútočil. Těžko soudit, nazvat-li ten útok skokem nebo rozběhnutím, byl to prostě neuvěřitelně rychlý pohyb, kterým Parn byl v okamžiku, jak mávnutím kouzelného proutku, těsně u Olgerda a jeho obušek zasvištěl vzduchem.

Dav lidí kolem arény vyděšeně zasténal a neklidně se zavlnil.

Nair se nedal zaskočit. Odrazil úder kovovým středem štítu a nyní se mihla vzduchem jeho zbraň, přízračně se lesknoucí ve svitu zapadajícího slunce. Nečekaně silný úder, zachycený Parnovým štítem, odhodil zeleného bojovníka dozadu a značně znejistil jeho pevné postavení. Pružné zelené tělo však získalo rovnováhu dříve, než by to dokázal kterýkoliv člověk, a nevysoký zabiják zařval ve své zvířecí řeči Nairovi do tváře. „Dostaneš, co jsi chtěl!“ Pak zaútočil znovu.

Těžké zbraně kroužily nad krví poznamenaným povrchem arény a do rychle se blížícího soumraku vyprskávaly zářivé jiskry. Osada Hallgorn ztichla v napjatém očekávání výsledku strašného souboje. Dala tak prostor zvučnému řinčení narážejících ocelí. Masivní zbraně neustále dopadaly a zase se zvedaly, hledajíce štěrbinu v nepřítelově obraně. Z ostří sekery a hrotů obušku odlétávaly drobné rozžhavené

kousky kovu a nevelké pukliny pokrývaly dobrou ocel jako morbidní ozdoby…

Olgerdovy údery byly mimořádně silné, jakoby seveřanovu ruku vedl sám mocný Argor, pán oceánů, kterému se na pobřeží klaněli jako nejmocnějšímu bohu. A tak se goblinův štít poddával ostré zbrani, až nakonec, i když byl vyrobený ze skvělého dřeva a pevné kůže, se z něj odštípl značný kus a první vážný zlom ve vývoji boje rozechvěl všechny duše přihlížejících Hallgornčanů.

„Ha!“ zařval Olgerd a rychle udeřil znovu. Jeho sekera proťala vzduch a goblinův štít – už značně poškozený – se jí instinktivně postavil do cesty. Seveřanovy svaly se divoce zavlnily a rozcuchané vlasy se nespoutaně rozlétly vzduchem. Těžké ostří strhlo zbytky štítu z goblinova předloktí a odhodilo je několik metrů stranou pod nohy napjatých Hallgornčanů. Bojovník se zelenou kůží se opět zapotácel a krví podlité oči vzplanuly ohnivou nenávistí, jakoby chtěly černovlasého seveřana spálit na popel. „Už toho mám dost!“ procedil goblin skrz špičaté zuby. „Měl bych si přestat s tebou pohrávat a konečně tě zabít!“

„Na nic jiného celou dobu nečekám,“ odpověděl Olgerd a s hlasitým povzdechem udeřil.

Síla, s jakou červenooký zabiják odpověděl na tvrdý výpad, byla jasným důkazem toho, že se z krátkého omámení úplně vzpamatoval. Setkání vyštípaného ostří sekery s popraskanými hroty obušku připomínalo divokou bouřku nad studeným

severním oceánem. Zařinčení zaznělo jak úder hromu a sprška jisker přišla a zmizela tak rychle, jako zásah modrofialového blesku, seslaného z nebes samotným Ollarem… Těžké zbraně zakroužily ve vzduchu, naplněném pachem potu a krve. Souboj se rozpoutal s hrozivou silou, světlo rozžhaveného kovu vzplanulo s přímo nadpřirozeným jasem.

A potom najednou Olgerdova sekera zasáhla topor goblinova kyje a hroty naježená hlavice dopadla do bláta mezi pružně se pohybující bojovníky. Parn překvapeně zvedl oči na zbytek násady své zbraně a čelist mu bezmocně poklesla. Nair se vítězoslavně, se značnou dávkou výsměchu v hlase zařehtal a mávl svou těžkou zbraní ve vzduchu.

„Příště dej svému gladiátorovi do ruky lepší zbraně, kamaráde!“ zvolal v řeči lidí a Sympar, kterému byla věta určena, se znepokojeně zavrtěl.

Olgerd sevřel topor sekery v dlani tak silně, až mu zbělely klouby na prstech.

Goblin ještě stále třeštil červené oči na bezcenný kus dřeva ve své pravačce. Zástup Hallgornčanů těžce dýchal, omráčený výsledkem boje, jaký očekával jen málokdo, jestli vůbec někdo.

„Pozdravuj od nás Ollara,“ dodal Olgerd v řeči goblinů, rychle pootočil sekeru v dlani a bez váhání udeřil naposled. Ocelová hlavice dopadla přímo do netvorovy nic nechápající tváře, ne však sečným ostřím, ale opačnou stranou – dobře naostřeným hrotem.

Ten ďábelský kus oceli se zaryl hluboko do goblinovy tváře, prorazil mu lebku a proměnil tak jeho morbidní hlavu na zelenožlutou břečku, která postříkala Nairův jednoduchý oděv. Rozložité tělo divokého netvora se mlčky sesulo na vlhký povrch arény a tam zůstalo nehybně ležet, zatím co se mu kolem hlavy začala rozšiřovat tmavá, páchnoucí kaluž. Jeho drápy ozbrojené prsty se ještě naposled zachvěly a to byl konec boje.

Nad Hallgornem na okamžik zavládlo překvapené ticho. Šum davu však rychle sílil, a když se vítěz boje obrátil k náčelníkovi osady, roztáhl se na Gallardově tváři spokojený úsměv. Okolí arény se rozeznělo radostným pokřikem, volajícím slávu neznámému bojovníkovi. Olgerd si zastrčil sekeru za opasek, štít položil na zem a z pouzdra u pravého boku vytáhl lovecký nůž s dlouhou, silnou čepelí. Potom za vzrušeného volání svého obecenstva se sklonil a několika nacvičenými tahy odřízl goblinovu zelenou hlavu od svalnatého těla.

Když se pak narovnal a zdvihl rozbitou lebku svého nelidského nepřítele nad hlavu, Hallgornčané se rozhlučeli jako moře za nejstrašnější bouřky. Olgerd se s pozdviženou Parnovou hlavou pomalu otočil kolem vlastní osy a nakonec zůstal stát tváří k Symparovi a Gallardovi Hubenému. Zlomený Nos nesdílel nadšení kolemstojících. Zlostnýma očima pozoroval černovlasého Naira a uvažoval nad tím, co právě prohrál, jeho zachmuřené čelo mu dávalo

podobu Pelegora, neveselého boha války a nářku umírajících.

Olgerd se zazubil a pohrdavě hodil goblinovu hlavu Symparovi k nohám. Zelená břečka, proudící v žilách těchto netvorů místo krve, zastříkala zrzavci kožené boty.

„Neslyšel jsi o tom," zvolal černovlasý seveřan, „že my, Nairové, už několik století svádíme krvavé boje s bandami skřetů a goblinů? Jejich tlupy vylézají z prostorných jeskyní temných Trodarnských hor a každoročně putují na jih za kořistí. Až sem se nikdy nedostali, ale Scallborn již několikrát vzplál uprostřed noci jejich ohněm. Cha! Nedosáhl jsem ještě ani věku muže, když jsem se naučil jejich hnusnou řeč, ale především to, jak proti nim účinně bojovat. Tvůj směšný zakrslík byl jen dalším z desítek zelených zabijáků, kterým tato sekera vyrazila mozek z lebky!"

Sympar neodpověděl. Jenom se prudce otočil a vracel se uličkou mezi lidmi zpět ke svému vozu. Gallard pobaveně mrkl na vítěze souboje. „Je čas vzít si to, co jsme díky tvé šikovnosti vyhráli."

Olgerd se zašklebil a následoval náčelníka osady k Symparovu velkému vozu. Část davu je následovala, většina se však shromáždila kolem nehybného těla a goblinovy odseknuté hlavy a s úžasem si prohlíželi zbytky příšerného Tamyrova vraha.

Zlomený Nos vyskočil na vůz, a když se Olgerd přiblížil, zlostně po něm hodil dlouhý předmět, starostlivě zabalený do kožešiny. Nair tu věc šikovně

chytil a v očích se mu objevila nedočkavost. Trochu kožešinu rozmotal, aby se přesvědčil o pravosti své výhry. Když se krátkým pohledem ubezpečil o tom, že skutečně drží v rukách meč Manorlina z Thormarenu, zase nádhernou zbraň ukryl. Jeho tvář nabyla výrazu dokonalé spokojenosti.

„Tak co, Sympare?“ zvolal provokativně Gallard Hubený a opřel se o vůz. „Co bude s tím plátnem, bronzovými ozdobami a dobrými noži?“

„Posmíváš se mi, ty Hallgornská mršino?!“ vyštěkl zrzavec a prudce shodil z vozu bal pevného jižanského plátna. „Nezapomeň, že výhra za první souboj patří mně.“

„Nezapomínám. Už jsem poslal pár mládenců, aby ti donesli sud piva, zásoby masa a několik skvělých kožešin.“

„A co žrádlo pro voly?“

„I to bude, jen žádný strach,“ přikývl Gallard a vzhlédl k nahněvanému muži, právě vybírajícímu z objemného vaku nové, ještě nepoužité nože z poměrně dobré oceli. „Doufám, že nás nechceš hned opustit, drahý příteli?“

„A co ještě chceš, Gallarde?“ rozhodil Zlomený Nos ruce. „Zabili jste mi nejlepšího gladiátora, jakého jsem kdy měl. A přišel jsem i o ten nádherný meč.“

Najednou jakoby ho hněv opustil a oči se mu zaleskly slzami.

„No,“ zabručel náčelník osady, „sázka je sázka. Ale možná, že by pár pohárů dobrého piva a šťavnatý

kousek pečené zvěřiny aspoň trochu zmírnily tvůj smutek nad touto nepochybně velkou ztrátou.“

Sympar pohlédl do tváře vesele se šklebícího Hallgornčana a opět zlostně vycenil zuby. „Tak dobře, ty prokletý kostlivče! Za to, že jste mě obrali o to nejlepší, co jsem měl, měl bych tu zůstat alespoň týden a sežrat vám všechny zásoby, které jste ušetřili během zimy.“

Gallard se vesele rozesmál a otočil rozjařený pohled na nedaleko postávajícího mladého cizince. „A ty, Scallborne, doufám, že také neodmítneš mé pozvání ke stolu. Tvým vítězstvím jsem i já mnoho získal, takže tě musím pořádně uctít.“

Olgerd pokrčil rameny. „Musím se přiznat, že jsem už pěkně dlouho neměl v ústech teplé jídlo a hlt dobrého piva…“

„Výborně! Takže vás všechny čekám ve svém domě!“

4. KAPITOLA

Oran Hadozub uháněl v sedle svého černého koně tichým pralesem, jakoby měl za patami smečku hladových vlků. Dlouhý plášť barvy zemských hlubin za ním vlál jak vampíří křídla a jeho tvář, ukrytá ve stínu tmavé kapuce, byla plná netrpělivosti. Věděl, že se rychle blíží k cíli svého dlouhého putování a nemínil se zastavovat, i kdyby mělo ubohé zvíře pod ním padnout vysílením.

Na les se rychle snesla noční tma a nad korunami staletých stromů zasvítily hvězdy a kulatý měsíc, který byl téměř v úplňku. Kůň, poháněný bezohlednými ostruhami svého jezdce, uháněl temným lesem, přeskakoval padlé kmeny, zpod jeho kopyt stříkala studená voda zurčících potůčků, trnité keře se natahovaly za jeho zpoceným tělem, jakoby ho chtěly uvěznit a ve svém objetí utýrat k smrti. Trpaslík se špičatou čapkou na hlavě, kdoví proč bloudící nočním lesem, se jen na poslední chvíli

vyhnul drtivým kopytům. Skutálel se do pichlavé houštiny a ještě dlouho se odtamtud ozýval jeho zlostný hlas, štědře rozdávající sprosté nadávky. Bělostný jednorožec, pokojně srkající chladnou vodu z hladiny nevelkého jezírka, se vzepjal na zadní a jak bílý blesk zmizel v říši černých stínů. Ale čarodějník na zádech vraníka nic z toho nevnímal. Skláněl hlavu před nízkými větvemi mlčenlivých stromů a když ho některá švihla přes tvář, jen se otřásl, zaklel a pokračoval v bláznivě rychlé jízdě žijícím lesem.

A potom se nekonečné království hustých stromů před ním náhle rozestoupilo a kůň vecválal na trávou zarostlé úpatí nízkého, kamenitého pahorku. Hadozub prudce přitáhl uzdu. Zvíře s úlevou přešlo do klusu a brzy zastavilo úplně. Oran vzhlédl na pahorek, drze narušující bezhraničnou jednotvárnost temného pralesa a ve stínu kapuce se zableskly dvě řady bezchybných zubů, vyceněných ve vítězoslavném úsměvu. Konečně byl u cíle!

Z vrcholu pahorku se k jasnému nočnímu nebi tyčily rozbité zbytky jakéhosi starého, tajemného hradu. Stříbrný měsíční svit zaléval pozůstatky starých zdí přízračným světlem a zříceniny budily dojem, že jsou drápy jakési gigantické ruky, ukryté pod zemí.

„Jsme na místě," zavrčel čarodějník sám pro sebe a kůň jakoby v odpověď potřásl bujnou, zpocenou hřívou. Oran ho prudce pobodl a unavené zvíře poslušně vyrazilo do svahu. Kopyta tvrdě dopadala na kameny a jiskry, odlétající od železných podkov,

jakoby chtěly soupeřit s hvězdami, nehybně blikajícími na obloze. Nakonec zvíře i jeho jezdec dosáhli vrcholu a vecválali mezi opuštěné ruiny kdysi pyšného rytířského sídla. Hadozub zastavil vraníka ve stínu věže, kterou jakoby nějaký obr zlomil v poloviče a horní část hodil na svah, kde se roztříštila na kousky, časem zarostla řídkou trávou, a splynula s povrchem pahorku. Oran bezmyšlenkovitě přehodil uzdu přes hrušku sedla a seskočil na zem. Dlouhý plášť se zavlnil ve vzduchu, podrážky bot z dobře vypracované kůže tvrdě udeřily do kamenitého povrchu zničeného nádvoří. Hadozub se spěšně rozhlédl, krátký okamžik uvažoval a pak zamířil nedočkavým krokem ke tmavému vchodu do jedné ze zpustošených hradních věží.

V dálce, v hlubinách pralesa zahoukala sova a mezi rozbořenými zdmi prastarého hradu zakvílel vítr. Čarodějník prošel dávno nepoužívanými dveřmi a ocitl se v neproniknutelné temnotě.

„Světlo!“ zavrčel polohlasné a z jeho vzhůru otočené dlaně vyšlehl zářivý plamen. Modravé světlo se vesele roztančilo po okolních stěnách a odhalilo Oranovu zraku nevelkou halu a dvoje do ní ústící schodiště. První bylo dřevěné, již téměř rozpadlé, a vedlo vzhůru do již neexistující věže. Druhé vytesali dávní stavitelé do kamene, takže bylo dosud nepoškozené a ztrácelo se v černých hlubinách hradního podzemí. Hadozub si stáhl z hlavy kapuci a oheň v jeho dlani dopadl na hladké, bezvlasé temeno. Stíny vytvořily na jeho tváři strašidelnou masku a

když se navíc nadšeně zašklebil, zdálo se, že tomu vyzáblému tělu v černém šatu kraluje rozšklebená lebka. Čarodějník neváhal. Vešel na schodiště a s lhostejnou tváří roztrhl staré pavučiny, natažené ve tmě. Rychle sestupoval do tajemných prostorů pod zříceninami. Schodiště se klikatilo studenou skálou až kamsi do příšerných útrob osamělého pahorku. Občas zapištěla na schodech krysa a rychle zmizela v díře, na smrt vyděšená nepřirozeným světlem. Z pavučin opadávaly celé houfy pavouků a měnily se pod Oranovými podrážkami na černožlutou kaši. Jednou dokonce před vetřelcem zasyčel jedovatý had, vztyčený do útočné pozice, ale čarodějník zamumlal jakousi strašidelnou hrozbu v hadově řeči a plaz se ztratil v puklině, jakoby spatřil to nejstrašnější nebezpečí svého života.

A tak dorazil Oran Hadozub až na dolní konec schodiště, přešel krátkou chodbou a magické světlo v jeho dlani se rozletělo po rozlehlých prostorách hradního podzemí. Noční poutník stál v gigantické, do skály vytesané místnosti, která zela bezútěšnou prázdnotou. Jen v jednom rohu se povalovaly dávno vysušené kosti, téměř ukryté pod vrstvou prachu a pavučin. Z hrbolatých stěn trčely rezavé držáky a v nich ztrouchnivělé pochodně.

„Světlo," zabručel Oran znovu. Tichem podzemí zaznělo tiché praskání a staré pochodně, jedna po druhé, vzplanuly jasně modrými plameny. Čarodějník jakoby mimochodem mávl rukou a oheň v jeho dlani

náhle zhasl, až to vzbuzovalo dojem, že tu ani nikdy nebyl.

„To je přesně ono," zachechtal se Oran při pohledu na kamennou stěnu, mlčky se tyčící proti vchodu, kterým před okamžikem vstoupil. Hadozub rychle přikročil ke zdi. Tato, na rozdíl od ostatních tří stěn, měla hladký povrch, jakoby ho opracovali ti nejzkušenější kameníci. Oran ale věděl, že tento kamenný gigantický blok nevyrobil žádný dávnověký řemeslník, dokonce to vůbec nebylo dílo lidských rukou.

Dlaní pomalu setřel z povrchu zdi hrubý nános prachu a nečistot. Jeho nedočkavým očím se odhalily rozsáhlé plochy podivných obrazců a celých soustav magických run. S rostoucí netrpělivostí ve tváři stíral čarodějník ze stěny prach a s planoucím pohledem projížděl očima po znacích a písmenech, které tak postupně odkrýval. Jeho tenké rty se zkřivily do spokojeného úsměvu.

Nakonec odhalil všechno, čím byl kamenný kvádr popsaný a pokreslený. Ještě jednou po něm přeběhl neklidnýma očima a rychle sáhl do záhybů svého oděvu. Vybral odtamtud objemnou hliněnou nádobku a při pohledu na ni se divoce zašklebil, až se pravidelné rysy jeho tváře svraštily do strašidelné grimasy, překypující zlomyslností. Nedočkavě lahvičku odzátkoval a namočil ukazováček do tekutiny, kterou byla naplněná. Potom, opatrně vyslovuje slova v cizím jazyce, kterým už po tisíciletí nehovořil žádný národ na světě, začal přes staré runy

a obrazce kreslit nová, složitá znamení. Ani té záhadné tekutiny mnoho nespotřeboval a na kamenné zdi, hladké jak zrcadlo, se objevil složitý, ještě mokrý obrazec s červeným nádechem, dávající již svými tvary jasně najevo, že se v něm neskrývá nic dobrého. Čarodějník nádobu zazátkoval a vstrčil ji zpět pod oděv. Pak odstoupil od stěny. Chvíli pozoroval tajemné znamení, ze kterého začala ta podivná tekutina stékat v tenkých pramíncích, potom spokojený se svým dílem souhlasně přikývl. Načež odstoupil téměř až k protilehlé zdi, před ústí chodby, kterou přišel. Poklekl na zaprášenou podlahu a šeptaje hrozivá zaklínadla, nakreslil kolem sebe v prachu kruh. S nehybnou tváří se usadil uprostřed magického území a spletl dlouhé kostnaté prsty do podivného tvaru. Jeho úzké rty se začaly rychle pohybovat. Z mágových úst vyklouzávala jedno po druhém téměř neslyšitelná slova, plná síly a utajených schopností. Takto tam seděl hodnou chvíli, odříkával příslušné složité zaklínadlo a skleněný pohled nemrkajících očí upíral na strach vyvolávající obrazec, kterým před chvilkou překryl prastaré kouzelné runy. V podzemí panovalo absolutní ticho. Svištění větru nad lesy Argadamu se sem neprodralo. Zlověstné ticho přerušovalo jen tichounké praskání ohňů pochodní a čarodějníkův strašidelný šepot.

A pak najednou Hadozub rozpletl prsty a prudce před sebe natáhl paže, míře jimi na hladký kamenný kvádr a znamení na něm.

„Arglamasatronandorzomagrboran!“ zvolal mág a konečky jeho prstů se zachvěly, jakoby z nich proudila jakási nezastavitelná síla.

V tom okamžiku se obrovský kamenný kvádr, zakrývající téměř celou stěnu proti ústí schodiště, rozletěl na kusy. Rachot praskající skály a sypajícího se kamení naplnil prostory podzemí a ve snaze uniknout ze zajetí tohoto těsného prostoru vnikl i do chodby a letěl ve spirálách vzhůru schodištěm, k ruinám starobylého hradu, kde vyplašil i Oranova trpělivě čekajícího koně.

Gigantický kvádr se roztříštil jak zasažený nějakou nelidskou silou, přivolanou Hadozubovými nečistými zaklínadly. Úlomky se rozprskly po celé místnosti a zvedly mračna prachu, který ještě dlouho vířil ve vzduchu, jakoby si tím bláznivým tancem chtěl vynahradit staletí odevzdané nehybnosti…

Oran se po celou dobu ani nepohnul. Nehybně setrvával uprostřed magického kruhu a jeho oči byly nepřítomné, jakoby si to všechno vůbec neuvědomoval. Úlomky zdi, větší i menší kusy kamene, ho několikrát zasáhly do těla i tváře, ale vždy se odrazily s tupým bouchnutím a nezanechaly po sobě ani nejmenší škrábnutí. Zdálo se, že se Hadozub proměnil v mlčenlivou sochu, odlitou z pevného kovu a schopnou odrazit jakýkoliv útok.

Když se však prach usadil a roztříštěná stěna znehybněla v podobě obrovské hromady roztlučeného kamení, přivřel Oran oči, zase je rychle rozevřel a potřásl hlavou, aby se probral z omámení.

Vzhlédl před sebe a spokojeně se zašklebil – místo runami poznamenaného kvádru hleděl na něho otvor do prostorné a neuvěřitelně temné jeskyně, jejíž hluboké ticho a neproniknutelná tma se zdály být vytrženy z bezhraničného těla černé vesmírné věčnosti. Oran Hadozub se nadechl a mimovolně se otřásl. I on, ač byl tím nejčernějším mágem, jakého kdy pláně Argadamu zrodily, pocítil záchvěv strachu, když ucítil tu strašnou vůni smrti a věčného zatracení, proudící z hlubin podzemí, které právě pomocí zakázaných zaklínadel otevřel. Přemohl krátký záchvěv hrůzy, snažící se ovládnout jeho temnotě zaprodanou mysl a zvučným hlasem zvolal.

„Ratwolfe! Ratwolfe! Nejstrašnější z démonů! Volám tě jménem tvého krále a jediného vládce, všemocného Baragora! Vystup z podzemí a poslyš Orana Hadozuba, který právě vzal na sebe Ollarovo prokletí, protože tě vysvobodil z věčného vězení!!!“

Oranův hlas se nesl strašidelnými prostory zemských hlubin, stěny ho odrážely ve stovkách ozvěn a postrkovaly ho dál a dál, až kamsi na dno zamlžených propastí, kde živoří duše démonů a pravěkých netvorů. A jako odpověď zazněl na mágovo volání odněkud z nekonečných dálek zemských útrob zvuk rohu – strach nahánějící dunění, dokazující, že Oranova výzva se dostala k uším, kterým byla určena.

Nepřirozený zvuk rohu ještě nestačil doznít, když labyrintem černých chodeb doletělo k čarodějníkovi temné hučení, zvěstující příchod toho,

jehož jméno se před chvílí odvážil vyslovit. Hadozub se neklidně zavrtěl uprostřed magického kruhu, ale přinutil se setrvat na místě a nevzít nohy na ramena. A tak čekal a zvuk, ne nepodobný hučení mořských vln na hrdých pobřežních útesech, se rychle blížil.

A pak se ve tmě před Oranovým zrakem objevila poskakující zelená světýlka, rychle se přibližovala, už byla téměř v místnosti… Hluk se stal nesnesitelný… Hadozub zatajil dech – z bezedné černi se odtrhla příšerná silueta obrovského jezdce na velikém koni, s uši rvoucím ržáním a řevem přeskočila hromadu kamenných sutin a řítila se přímo na čarodějníka, klečícího uprostřed magického kruhu. Oran zavřel oči a zachvěl se, ale setrval na místě. Příšerný jezdec trhl stříbrem kovanou uzdou, strašidelný kůň se vzepjal na zadní a jeho kopyta zasvištěla ve vzduchu. Když dopadl předními nohama zpět na zem, proťala podlahu místnosti široká trhlina.

Najednou všechno ztichlo, jen nepřirozený dech a frkání obrovského koně zaznívaly do hrozivého ticha podzemí. Oran otevřel oči a uviděl neklidně přešlapující nohy černého vraníka. Zvedl zrak trochu výše a s hrůzou se jeho pohled zastavil na hlavě pekelného zvířete – kromě špičatých uší z ní trčel i pár ostrých býčích rohů. Oči oře svítily nepřirozeným zeleným světlem, zuby ve slintající tlamě byly špičaté a silné jako tesáky statného medvěda. Oran nasucho polkl a jen s veškerou odvahou, kterou dokázal vylákat z nejtemnějších koutů své duše, pohlédl na jezdce. Jeho oči se rozšířily nepotlačitelnou hrůzou.

Démon, sedící v sedle z lidských kůží, byl vysoký nejméně osm stop a mohutností postavy se mu nemohl vyrovnat žádný žijící, ani dávno mrtvý hrdina. Na gigantických svalech se napínala lesklá červená pokožka.

Z příšerné tváře zářily zeleným světlem strašné oči, nad špičatýma ušima vyrůstaly dozadu zatočené rohy. Na prstech rukou i nohou se chvěly dlouhé, jak ocel pevné drápy, z rozevřené tlamy svítily ostré tesáky, tak bílé, jakoby byly vyřezané ze slonoviny. Démonův trup pokrýval hrubý pancíř, posetý rezavými skvrnami, na prsou zdobený mistrovsky zobrazenou lidskou lebkou. Levou dlaní svíral příšerný jezdec uzdu koně, z pravé mu trčel obrovský meč, jehož čepel svítila krvavočerveným světlem a nebylo to jen odrazem ohně, planoucího na pochodních. Morbidní jezdec se naklonil v sedle a pohlédl na člověka, který vedle něj vypadal jak ustrašený trpaslík. Ze široké tlamy vyrazil smradlavý dech, připomínající zápach rozkládající se mrtvoly.

Oran Hadozub mimovolně sklonil hlavu a rozechvělým hlasem promluvil: „Můj pane?“

Pekelný jezdec udiveně zamrkal šikmýma očima a prudce se narovnal v sedle.

„Můj pane?“ zopakoval a jeho slova zněla jak dva krátce po sobě následující údery hromu. „To ty jsi přece mým pánem! A i když jsi jen ubohý člověk, smrtelník… Hm… Když mě Ollar zahnal do této díry a zamkl tady magickými runami, proti kterým jsem i já bezmocný, Baragor určil, že ten, kdo mě osvobodí,

stane se mým vládcem. A ty ses odvážil použít zakázaná zaklínadla a dokázal jsi to. Proto musím poslechnout každý tvůj rozkaz, i kdybys chtěl, abych si tento meč vrazil do vlastního těla!“

Oran zvedl zrak a cítil, jak se mu do duše vlévá sebevědomí.

„Jsi tedy mým sluhou?“ zeptal se již pevnějším hlasem.

„Tvým sluhou i tvým otrokem!“ Ta věta zaduněla podzemím, až se ze stropu odtrhlo několik nevelkých kamenů a s rachotem dopadlo na podlahu. „Osvobodil jsi mě, protože potřebuješ službu někoho tak mocného, jako jsem já! Poslouchám tě!“

A po mágově mrtvolně bledé tváři se rychle rozlil nadmíru spokojený úsměv. Odvážně vstal a promluvil…

5. KAPITOLA

Sympar prudce zvedl cínovou číši a třískl s ní o Gallardův korbel, až z nádoby vyšplíchlo trochu zpěněného piva. Zlomený Nos se hlasitě rozřehtal. Přiložil si pohár k ústům a pil tak rychle a žádostivě, až mu zlatistá tekutina proudila po zamaštěné bradě a udělala mu mokrou skvrnu na hrubé kožené kazajce. Náčelník chvíli Nose pozoroval s nadhledem, jaký má střízlivý člověk nad opilcem, pak se usmál a také se napil.

„Che!“ zařval Zlomený Nos, nahlas si říhl a zamaštěným rukávem si utřel ústa. „Vlastně jsem rád, že jsem se kočně… Hik!… kočně… konečně zbavil toho smradlavého zeleného skřeta!“ Jazyk se mu pletl, protože množství piva, které už ten večer stačil vypít, by slabšího muže shodilo z nohou. „Jsem šťastný, že jsem se zastavil… že jsem se zastavil v Hallgornu, a že

konečně… Hik!… někdo smetl toho parchanta z povrchu zemského.“

Gallard se pobaveně zasmál a hlasem, ve kterém ještě nebylo ani známky opilosti, odvětil.

„Poděkuj našemu novému příteli, Zlomený Nose. To on tě zbavil té havěti.“

Celá místnost se rozburácela veselým smíchem. Gallardův srub byl nabit k prasknutí. U stolu a při stěnách se tlačili obyvatelé Hallgornu, všichni společně ve výborné náladě. Každý si našel své místečko, pohodlně se uvelebil mezi těly ostatních osadníků a Gallardova žena a jeho dvě dcery měly co dělat, aby všechny pozvané hosty jakž-takž udržely na uzdě. Pivo a kyselé víno teklo proudem, pečené maso vonělo tak, že se sliny sbíhaly, a když kterýsi mladík vytáhl kostěnou píšťalu a jeho přítel nevelký bubínek, náčelníkovo obydlí se rozeznělo burácivým zpěvem, plným sprostých slov a nešetrného opěvování ženských předností.

„Tak!“ zvolal Sympar a kalným zrakem zakroužil dokola ve snaze najít Olgerda. Když zjistil, že seveřan sedí hned vedle něj, položil mu drsnou ruku na rameno a řekl. „Musím… musím ti poděkovat, ty zasraný piráte a potomku toho Scallborna, který byl nejhorším hrdlořezem na Damonském moři… Co jsem to… Aha! Jsem ti vděčný za to, že jsi konečně rozmlátil lebku tomu zelenému zkurvysynovi! Hik! Připijme si!“

Olgerd se smířlivě usmál, hodil ohlodanou kost na talíř, narychlo si olízl prsty a chopil se svého poháru.

„Promiň, že jsem byl na tebe hrubý, ty psí synu!“ hulákal Sympar dál a celá místnost se tím výborně bavila. „Ale jsi svinsky dobrý bojovník, i když jsi Nair! A Nairové… Hik!… to je stejná sebranka, jako skřeti a golbi… goli… ti zelení zubatí trpajzlíci, ale to je jedno, při Argorové rohu! Ten meč si zasloužíš! Připijme si, hik! No tak, připijme si!“

Přiťukli si a Olgerd se hltavě napil. Sympar vyprázdnil svůj pohár a potom jej najednou ovládla jakási slabost. Sklonil hlavu, zůstal sedět jak přibitý, hleděl do prázdna a jen občas se zachechtal něčemu, co bylo směšné jen pro něj samotného. Gallard pohotově využil přestávku v Nosově vykřikování a zeptal se. „Povyprávěj nám, Scallborne, co tě zaválo tak daleko od rodných břehů? Je vůbec možné, že se muž z kmene Nairů rozloučil s oceánem a dostal se tak daleko do vnitrozemí?“

Mladíkovýma očima se prohnalo cosi nejasného a nepochybně smutného. Náčelník si toho všiml, ale kromě něj už nikdo více, protože barbar se vzápětí usmál s tak upřímnou veselostí, že to před tím musel být jen záchvěv jeho nejhlubšího podvědomí…

„Ech! Přiznám se, že jsem neměl jinou možnost, jako opustit rodnou osadu. Můj otec, Gion Scallborn, nejuznávanější mezi všemi nairskými náčelníky, byl zabit v boji nedaleko souostroví Orr. Byla to krvavá bitva a můj otec zahynul jako pravý Nair – probodnut

nepřátelskou ocelí. Jeho loď se v mlze srazila s ossgyrským plavidlem. Ať Argor jednou vlnou smete z povrchu země ten špinavý národ i hnusné bažiny, které ho zplodily! Tělo mého otce pochovaly temné hlubiny oceánu a osud nechal Scallborn a velení Nairům jeho třem synům – Sartovi, Halgorovi … a mně. Ale jelikož jsem nejmladším Gionovým potomkem, otcovy pyšné lodě s lebkami na přídích si mezi sebe rozdělili moji starší bratři. Mně zůstalo jen to, co jsem měl i předtím a co jsem si nadobyl vlastníma rukama – pořádný srub, nevelké pole, mladá žena s naší maličkou dcerkou…“

Olgerdovi se najednou hovořilo těžko a tak zvedl korbel k ústům a prolil stažené hrdlo pořádným hltem piva. Místnost podivně ztichla, muzikanti odložili nástroje. Cizincův příběh zřejmě směřoval k tragickému vyvrcholení.

„Co se pak stalo?“ zeptal se Gallard s vážnou tváří.

„Dostal jsem se do sporu s bratry,“ usmál se Olgerd smutně, „a skončilo to tím, že jsem sedl na koně, dal sbohem sladce hučícím vlnám Damonského moře a zamířil do vnitrozemských lesů. Už je to pomalu šest let…“

„A co tvá žena a vaše dítě?“ zeptal se čaroděj Rondir, sedící proti mladému cizinci.

„Zemřeli,“ zabručel Olgerd, a jakoby chtěl zahnat tyto vzpomínky, rychle pokračoval. „Bloudil jsem severním Argadarnem, potuloval se osadami, za odměnu chytal pro bohaté náčelníky lesní zbojníky a

obludy, které vylézaly za nocí ze svých brlohů a zabíjely dobytek… Stalo se tak, že jsem zabil i nevinného člověka. Kvůli penězům, nebo jen za jídlo a nocleh. Musel jsem nějak přežít, I když po tom… po tom, co se stalo v Scallbornu, jsem neměl moc chuti potloukat se ještě po tomto světě. Ať mě Ollar potrestá za mé nečisté skutky a ať mě po smrti promění v démona a zavře navěky do podzemí, jako to kdysi udělal s Ratwolfem… Pak jsem přešel hraniční hory a putoval studeným Fantgharem. V hlavním městě Nevoru jsem se dal naverbovat k vojsku a jistý čas jsem sloužil v palácové stráži. A potom na jihu propukla vzpoura otroků a já jsem se dostal do oddílů, které ji měly potlačit. Stal se přesný opak. Armáda povstalců rozprášila naše šiky, jako když se lesem prožene uragán, a kdo jim přišel pod ruku, toho zabili. Pár se nás zachránilo, skutečně jen pár, ukryli jsme se v neprostupných pralesích a bažinách. Strhl jsem ze sebe zbroj fantgharského vojáka a pěšky jsem zamířil na jihozápad, k argadamským městům. Jako žoldák v Samog Taru jsem si vydělal nějaké peníze, opatřil si koně, skromnou výzbroj a teď se vracím na sever. Nakonec skončím v Scallbornu, i když… nevím, co mě tam táhne, k čertu. Možná myšlenka, že je to můj domov. A možná… ale ne…“ Potřásl hlavou, vyprázdnil pohár, a když zvedl oči od číše, zjistil, že ho všichni mlčky a zamyšleně pozorují.

„Opravdu jsi sloužil jako voják v Samog Taru?“ zeptal se rychle Gallard. „Viděl jsi i krále?“

„Samozřejmě. Byl jsem u něj tak blízko, jako teď u tebe…“

„A jaký je, ten náš velký Orondar Zamračený?“ zeptal se náčelník a neodpustil si ironický tón v hlase.

„Takový, jako jeho jméno,“ zašklebil se Olgerd. „Věčně nazlobený, zachmuřený jak obloha nad severním oceánem, bez štipky veselí či soucitu. A krutý. Na náměstí se skoro každý den konají popravy a on sedí neustále na té své hedvábím potažené tribuně a dívá se na zmrzačování chudáků, kteří se provinili tím, že ukradli prodavači na ulici uzenou rybu… Buďte rádi, že žijete tak daleko na severu, že sem Orondarova moc vlastně ani nesahá. Není to dobrý panovník… Ale co je nám po něm!“

„Co je nám po něm?!“ zvolal nečekaně Sympar, který se najednou probral z krátkého omámení, odkašlal si a sáhl po poháru. „Raději se napijme!“

A celá místnost zahučela uvolněným smíchem…

Tak zábava pokračovala dlouho do tmy. Až krátce po půlnoci se většina Hallgornčanů začala vytrácet do svých příbytků. Postupně zůstalo v místnosti jen několik Gallardových nejlepších přátel a ti, kdo ještě byli schopni lít do sebe pivo. Sympar Zlomený Nos udeřil unaveným čelem o desku stolu a tvrdě usnul. Rondir se vytratil tak nenápadně, že nikdo nedokázal s jistotou říci, že jej viděl odcházet. Jakž takž při smyslech už zůstali jen černovlasý cizinec, který toho moc nevypil a náčelník, schopný zůstat střízlivý i při větším množství piva, než jaké

do sebe nalil dnes večer. Seděli opřeni lokty o stůl, zvolna upíjeli a Olgerd nenuceně vyprávěl Gallardovi zážitky ze svých dlouhých cest. Měl v zásobě nejedno krvavé dobrodružství a náčelník Hallgornu poslouchal s upřímným zájmem. Nakonec však i je dva, podobně jako Sympara a ostatní spolustolovníky, začaly přemáhat dřímoty.

Gallard nahlas zívl, narovnal se, až mu zachrastěly kosti v celém těle a zklamaně pohlédl na dno svého poháru. „Ženo!“ zvolal. „Dones ještě pivo!“

„Díky, náčelníku,“ namítl s úsměvem Olgerd a přikryl dlaní svůj pohár. „Ale raději bych se už odebral k odpočinku, jestli se tu pro mne najde kousek místa. Mám za sebou dlouhou cestu a ani při tom boji jsem si zrovna neodpočal…“

„Jak chceš…“ pokrčil rameny Gallard. „Ale jako dobrý hostitel ti musím ještě něco nabídnout.“

Olgerd tázavě zvedl obočí.

„Nevím, jaké jsou zvyky u vás ve Scallbornu,“ pokračoval náčelník, „ale u nás nabízíme hostům, kterých si vážíme, jídlo, pití a lože.“

„U nás stejně,“ usmál se Nair, protože věděl, o čem Hallgornčan hovoří. Gallard kývl bradou na jednu ze svých dcer, která opodál uklízela ze stolu zbytky divoké hostiny. „Jmenuje se Nyara a je to moje nejmladší dcera. Ta starší, Alreia, si už našla mládence, kterému chce dát pár statných synů, ale Nyara na nic takového ještě nemyslí…, i když panna už samozřejmě není.“

„Není tak ošklivá, aby jí byla," zachechtal se Olgerd a také otočil zrak k děvčeti, které mohlo být nanejvýš sedmnáct roků a její štíhlá, na správných místech zaoblená postava, se pružně pohybovala místností.

„Takže… Pokud chceš," usmál se Gallard. „Hmm…" pokýval Scallborn uznale hlavou. „Myslím, že té únavy dnes zas na mně tolik nebylo…"

6. KAPITOLA

„Uprostřed jedné strašné bouřlivé noci jsem vyvolal duši starověkého mága Adoka," říkal Hadozub. „Prozradil mi, že nesmrtelnost se dá získat mnohými způsoby, ale jedním z nejjednodušších je přesné spojení Mjonhyrských Znaků s runami na meči Olarion, který ještě v časech, kdy bohové žili na zemi, ukoval v thormarenských dílnách trpaslík Manorlin. Dlouho jsem studoval staré zažloutlé pergameny a nápisy na prachem zasypaných skalách, než jsem sestavil přesné rozložení Mjonhyrských Znaků, potřebné pro tento temný obřad. A potom jsem začal pátrat po tom zázračném meči, který kdysi patřil po jistou dobu samotnému Pelegorovi, uctívanému v Argadarnu jako božstvo války. Olarion přešel rukama desítek mágů i hrdinů – čarodějníci ho chtěli kvůli nemalým zázračným schopnostem, bojovníci kvůli výborným

vlastnostem, protože jeho čepel je vyrobená z prakticky nezničitelné a nepoškoditelné oceli. Runy, tak důležité pro mé získání věčného života, jsou vytepány na trnu čepele, na který je nasazená rukověť…“

Ratwolf sklouzl ze sedla a posadil se na hromadu rozbitých balvanů. Poslouchal smrtelníkova slova bez většího zájmu. Oran stál proti němu jak socha z černého kovu a s fanaticky rozšířenýma očima vykládal démonovi historii svého dlouholetého putování a pátrání.

„A teď jsem se konečně dostal na dosah zázračné čepele…“

„Za ty roky v temnotě jsem pořádně vyhládl,“ přerušil ho Ratwolf, čímž dal najevo, že jeho myšlenky se ubírají zcela jiným směrem. „Nemohu se dočkat, až opět rozdrtím mezi zuby ještě teplé a krvavé lidské maso… Proto neztrácejme čas zbytečnými řečmi, můj smrtelný pane. Máš pro mě úkol, tak řekni přímo, co mám pro tebe vykonat. A já se pak vydám na cestu a v nejbližší osadě naplním svůj hladem mučený žaludek!“

Hadozub si sám pro sebe cosi zavrčel, vsunul šlachovitou ruku pod oděv a vytáhl odtud nádobku s tajemnou tekutinou.

„Tu je trocha lidské krve,“ zamumlal a hodil láhev Ratwolfovi. Démon ji šikovně chytil do drápovité tlapy. „Utiš své odporné choutky aspoň na okamžik a pozorně mě poslouchej!“

Rohatý bojovník nedočkavě otevřel láhev a rychle si přiložil její hrdlo k široké tlamě. Vyprázdnil ji jedním douškem a zůstal nehybně sedět, tiše mlaskaje. Tvář měl obrácenou vzhůru a se slastně přivřenýma očima se snažil vychutnat ten nápoj do poslední kapky. Když ho extáze opustila, prudce otevřel strašlivé oči a odhodil prázdnou nádobu na bok s takovou silou, že se na podlaze roztříštila na prach.

„Mluv rychle," zaduněl svým hrobovým hlasem. Oran si znechuceně odfrkl a otočil se k démonovi zády. Z měšce, visícího mu u opasku, vybral štipku jakéhosi bílého prášku a šeptaje magická slova, hodil ho na podlahu. Z několika nepatrných zrnek začal stoupat hustý opar, bílý jak mlha v roklinách Trodarnských hor. Démon pozoroval celé kouzlo s lhostejností stvoření, pro které jsou nadpřirozené události každodenní záležitostí.

Magický dým po krátké chvíli vytvořil před Oranem pohyblivou stěnu s poměrně rovnými tvary. Hadozub namířil na podivný útvar prsty, zkřivené jak spáry útočícího jestřába a zasyčel několik slov. Kouřová stěna se začala pohybovat přesně určenými směry a jednotlivé proužky mlhy se proplétaly a seskupovaly, až se nakonec začal v oparu vytvářet neobyčejně jasný obraz. Netrvalo dlouho a Oran i Ratwolf hleděli na místnost, kterou se táhl dlouhý stůl a kolem něho posedávalo a spalo několik mužů a žen.

„Podívejme se," ozval se Hadozub udiveným hlasem. „Olarion má nového majitele."

Z oparu jasně vystoupily črty tváře a trupu mladého černovlasého muže, sedícího za stolem a popíjejícího pivo. Oranovy oči se zúžily.

„Dobře se dívej, Ratwolfe. Tento barbar se dnes stal mužem, kterému patří thormarenský meč Olarion. Ani netuší, že zbraň, ležící vedle něho na lavici, kdysi bojovala v rukách samotného Pelegora. Cha! A neví ani to, že mu ten meč přinese smrt. To bude tvůj úkol, démone! Ještě dnes před svítáním mi tu nádhernou čepel přineseš, rozuměl jsi?!"

„Rozuměl," zabručel Ratwolf, zabodávaje zelené oči do obrazu mladého bojovníka. „Kde to je?"

„Jen několik mil jihovýchodním směrem! Najdeš tam osadu, jmenuje se Hallgorn… Ukoj své krvelačné choutky jak chceš, nezáleží mi na tom. Ale pamatuj, že potřebuji ten meč. Už zítra o půlnoci vykonám ten obřad. Prostřednictvím Mjonhyrských Znaků a run, vytepaných na Olarionu, přivolám Baragora a…"

„Je nejvyšší čas vydat se na cestu," zabručel Ratwolf a vstal. „Nezapomeň, že před svítáním už musím být zpět. Jistě pro tebe není tajemstvím, že i ten nejmenší sluneční paprsek by pro mne znamenal jistou smrt…"

„Vím o tom," zaskřípěl Oran zuby a zahleděl se na obraz v dýmu. Démon mezitím přivolal svého koně, uchopil stříbrnou uzdu do prstů, hrubých jak kořeny stoletého dubu.

„Počkej ještě!“ zvolal najednou čaroděj a namířil kostnatý ukazovák na neklidnou kouřovou stěnu. K černovlasému majiteli meče si právě přisedla mladá žena a oba se s úsměvem na tvářích vesele bavili.

„Půvabná dívka!“ zasmál se červený démon, až se podzemní místnost zachvěla, jakoby v předzvěsti zemětřesení. „Získám pro tebe meč, smrtelníku, a zároveň se nasytím masem toho něžného stvoření…“

„Ne!“ vyštěkl Oran. „To děvče mi přineseš sem! Když obřadem přivolám Baragora, budu ho muset přece patřičně uctít. Její krev bude dostatečnou obětí. Ty si najdi jinou pro svůj žaludek! A teď běž! Dones mi Olarion a to děvče! Má nesmrtelnost je na dosah a ty mi budeš sloužit navěky!“

Hadozub se rozesmál, jakoby ho posedlo šílenství. Obraz v dýmu zmizel a bílý opar se rozplynul jak mlha v paprscích vycházejícího slunce. Ratwolf si jen cosi pro sebe zabručel a vykročil ke schodišti.

* * *

Komnata byla nevelká, ale bylo v ní příjemně teplo a čisto. Měkké lůžko zakrývalo několik kožešin, na nízkém stolku stál objemný džbán plný piva. Olgerd si složil k posteli své sedlo, zbraně a ostatní věci, thormarenský meč opřel v rohu místnosti. Potom si rozvázal řemínky, omotané kolem lýtek a stáhl z nohou kožešiny, sloužící jako obuv. Opasek i většinu oděvu hodil na zem a spolu s Gallardovou

dcerou Nyarou, která jej do místnosti doprovodila, usedli na postel.

„Poslouchala jsem, když jsi vyprávěl o svých cestách," ozvala se dívka a rozpletla si dlouhý cop, čímž uvolnila záplavu hnědočervených vlasů. „Řekni, co se stalo s tvou ženou a dcerkou?"

Olgerd, jakoby ji ani neslyšel, začal rozplétat kožený řemínek, který Nyaře sešněrovával na prsou halenku z jemného plátna. Usmála se. Zjevně ji skutečnost, že může být v noci s mužem, silnějším než kterýkoliv mládenec v Hallgornu, potěšila. Všechny mladé ženy v osadě se určitě zalykají závistí…

„Nechceš o tom mluvit?" zeptala se. Rozhrnul uvolněnou halenku, čímž odhalil vyzývavě pevná prsa. Nepovažoval za potřebné jí odpovídat. Když se vlhkým jazykem dotkl její pokožky, zachvěla se a vzdychla tichounce jak jarní vánek, hladící rákosí na břehu řeky. Přitiskla se k němu a Nair uchopil do dlaní její ladně tvarované boky. Vůně jejího žádostivého a sladce zvlhlého těla vyhnala v okamžiku z Olgerdovy mysli krátké rozladění její otázkou. Slova o jeho ženě a dítěti v něm vyvolala chmurné vzpomínky. Rychle se na to snažil zapomenout. Ochutnal Nyařinu jemnou pokožku a spokojeně zavrčel jak vlk, který vnořil svou tlamu do horké krve právě zabité srny…

Kdesi venku, v nedozírných dálavách, zazněl zvuk mohutného rohu. Dlouhé troubení se neslo nad hustými korunami mlčenlivých stromů, jakoby chtělo

zvěstovat příchod čehosi strašného. Olgerd zpozorněl, odtáhl se od Gallardovy dcery a chvíli naslouchal. Podivný zvuk pomalu doznívал a nad nočními pralesy opět zavládlo hrobové ticho. Nair se už chtěl vrátit k činnosti, ze které ho dunění rohu vyrušilo, když se najednou zachvěla země a on uslyšel zlověstný hukot, jakoby vycházející zpod povrchu země. A tento zvuk už nezanikl v ponurém tichu nad temným Argadarnem, ale nebezpečně rychle sílil a blížil se. Černovlasý bojovník se posadil na okraj postele a svěsil bosé nohy na podlahu.

„Co se děje?“ zeptala se Nyara rozechvělým hlasem.

„Nevím, při Argorových ďáblech!“ zamručel Olgerd.

Temné dunění se blížilo k osadě mílovými kroky. Podlaha srubu se prudce zachvěla, džbán piva na stolku začal v pravidelném rytmu nadskakovat.

„Jakoby se sem řítil nějaký obrovský kůň,“ konstatoval Nair a rychle se sehnul pro oděv. Bleskově si natáhl kalhoty, přes obnažený trup přehodil ošoupanou vestu. Hrozivé zvuky se stávaly nesnesitelnými a děs, který z nich plynul, rozechvíval bojovníkovo srdce více než otřesy země. Zaklel, instinktivně sáhl po thormarenském meči a shodil z něj kožešinu. Zázračná čepel se zaleskla ve světle malé olejové lampy. Olgerd s mečem v ruce vyrazil z místnosti.

Celý srub se otřásal pod údery obrovských kopyt. Hlína, kterou byly dřevěné stěny oblepené,

odlétávala ve velkých kusech a z podlahy se zvedala oblaka prachu. Olgerd Scallborn proběhl krátkou chodbou a když se vřítil do obrovské, hodovní místnosti, srazil se s Gallardem Hubeným. Náčelníkovy oči byly rozšířené strachem z neurčitého nebezpečí, v kostnaté dlani svíral masivní bojovou sekeru.

„Co se děje?“ zvolal nairský bojovník do sílícího rachotu.

„Nemám ponětí,“ odpověděl zoufale Gallard a na ramena se mu sesypala hlína ze stropu.

Olgerd otočil zmatený pohled ke dveřím. Byly dokořán otevřené a přes jejich široký otvor zahlédli oba muži postavu Sympara Zlomeného Nosu, který se právě vypotácel na dvůr.

„Sympare!“ zvolal Hallgornský náčelník a rozběhl se ke dveřím. Olgerd ho těsně následoval a pokoušel se uspořádat si v hlavě splašené myšlenky. Nešlo to!

Oba ozbrojení muži se vyřítili do chladné noční tmy. I z ostatních srubů vybíhali muži se zbraněmi v rukách, do tajemného dunění zněl pláč probuzených dětí.

A pak kdesi na opačném konci osady vzplál oheň. Do hvězdami prosvícené tmy vyletěly zářivě žluté plameny a nad střechy srubů vyprskla záplava jisker. A vzápětí se celkem blízko u prvního rozhořel další oheň. A pak další. Hallgorn začal mizet v plamenech, nastalým hlukem se nesl zděšený nářek.

„Ó, bohové!“ zvolal Gallard a světlo ohňů se odrazilo v jeho vytřeštěných očích. „Přepadli nás… Přepadli nás! Do zbraně!“

„Do zbraně!“ neslo se sborové volání osadou a prostor mezi sruby se začínal zaplňovat ocelí se lesknoucími zástupy bojovníků. Nepřítel zůstával neviditelný, jen dunění země bylo důkazem jeho přítomnosti. A potom…

„Ollare, ochraňuj nás!“ zařval kterýsi mladý osadník a namířil před sebe natažený ukazováček. Všechny pohledy se otočily tím směrem. Gallard o krok ustoupil, Olgerd v údivu otevřel ústa a zapomněl je zase zavřít.

Mezi sruby se vyřítil obrovský černý kůň, nesoucí na svých zádech gigantického jezdce, jejich zelené oči příšerně svítily nepřirozeným světlem, pod kopyty koně praskala zem a meč v útočníkově pravé ruce zářil a míhal se vzduchem jako kus blesku. Démon divoce řval a jak se nezadržitelně řítil probuzenou osadou, rozdával strašnou zbraní údery do všech stran. Jakmile dopadla magická čepel na některou ze střech, sláma a roští okamžitě vzplály všezničujícím ohněm.

Krvelačný, divoce se smějící jezdec, vecválal na široké prostranství před náčelníkovým domem. Celé zástupy Hallgornčanů se mu postavily do cesty, ale muži hynuli buď pod drtivými kopyty pekelného zvířete, nebo pod zásahy ohnivé čepele. Zbraně, ukované člověkem, se lámaly v úderech nadpřirozeného meče, jakoby byly vyřezané jen ze

dřeva. Sekery i meče se rozprskávaly v záplavě bílých jisker, muži byli strašnou zbraní odhazováni do stran jak hadrové loutky a umírali v záplavě vlastní krve a vnitřností. Ratwolf si nemilosrdně prorazil cestu houfem smrtelných bojovníků a za jeho zády zůstávala jen prázdná plocha, zaplněná zkrvavenými mrtvolami a kusy těl.

„Co se to… Co se to děje?“ hulákal opilý Sympar a s nepřítomným pohledem v očích se potácel přímo do cesty rychle se blížícímu jezdci. Gallard a Olgerd si příliš pozdě uvědomili, že ho mají zadržet. Démon srazil k zemi několik hallgornských mužů a přitáhl uzdu svému ohnivému vraníkovi, až mu svaly na pažích prudce naběhly. Kůň – či spíše netvor, koně vzdáleně připomínající – se vztyčil na zadní s divokým zařehtáním a jedno z kopyt zasáhlo Zlomeného Nose přímo do tváře. Chudák Sympar nevěděl, že kráčí v ústrety rychlé, ale strašné smrti. Ve sprše krve a mozku odlétl několik stop dozadu a dopadl k nohám zhrozeného Gallarda. Z jeho hlavy zůstal jen kus roztlučené lebky a tvář se změnila v otřesnou kaši, která se při pádu na zem rozstříkla kolem chvějícího se těla.

Olgerd se při pohledu na Symparův ubohý konec zhnuseně otřásl a zlobně zvedl čarodějný meč, odhodlaný neutíkat před nadpřirozeným útočníkem.

Démonický kůň dopadl na všechny čtyři, až se blátivý povrch země pod nohama lidských bojovníků hrozivě zatřásl, a strašidelný pohled rohatého jezdce se zastavil rovnou na zelenookém Nairovi, jeho tvář

se roztáhla do obludné grimasy, která měla být pravděpodobně úsměvem a odhalila dvě řady vlčích tesáků…

„Co se stalo?“ ozval se od srubu ženský výkřik a Gallardova tvář zbledla strachem do odstínu čerstvě padlého sněhu. „Otče, co se to…?“

Náčelník se prudce otočil. Ve dveřích domu stála Nyara a s němým strachem ve tváři hleděla na zpustošenou osadu a černou siluetu nezemského útočníka, jasně se rýsující na pozadí vše ničícího ohně. A Olgerd, který se stejně instinktivně otočil za zvukem dívčina hlasu, nemohl vidět démonovy oči, hořící při pohledu na Nyaru mnohem jasnějším, vášnivějším světlem…

„Schovej se rychle, Nyaro!“ zařval zoufale Gallard. Ratwolf zaryčel, prudce pobodl koně a vyrazil k vytoužené kořisti. Černý vraník se jediným skokem ocitl mezi Olgerdem a náčelníkem osady. Ohnivý meč opsal ve vzduchu široký svítící půloblouk a šikmo dopadl na Nairův pozdvižený Olarion. Dvě nepřirozené čepele se střetly ve výbuchu ohně a ohlušujícího rachotu. Olgerd, odmrštěný Ratwolfovou nadlidskou silou, dopadl zády do bláta a jediné, co si stačil uvědomit, bylo to, že rukojeť thormarenského meče mu vyklouzla z dlaně.

Příšerný bojovník se otočil v sedle doprava, odkud přilétlo ostří Gallardovy sekery. Těžká ocel zajiskřila na démonově zrezavělé zbroji, jezdec zuřivě zařval a odpověděl mečem na opovážlivý útok smrtelníka. Gallardova hubená postava se však s

nečekanou prudkostí vyhnula svištící oceli. Náčelník se pružně překulil po mokrém povrchu prostranství před vlastním domem. Sekera dopadla kamsi pod neklidně podupávající nohy pekelného vraníka a i on sám se jen v poslední chvíli stačil odplazit z dosahu drtivých kopyt…

Ratwolf si přestal všímat svých protivníků, kteří pro něj nebyli nic víc než dotíravý hmyz, a seskočil ze sedla na zem, jeho bosá, černými drápy ozdobená chodidla udělala dva kroky a zastavila se u pohozeného Olarionu. Démon s vítězoslavným rykem zvedl thormarenskou čepel před své planoucí oči a divoce se zařehtal, což znělo spíš jak praskání ledovců v severním oceánu. Potom si magickou zbraň rychle zasunul za opasek a prudce se obrátil ke dveřím srubu, kde ještě stále stála hrůzou ochromená Nyara. Z koutku démonovy tlamy odlétl chuchvalec slizkých slin. Ratwolf se několika kroky ocitl u dívky. Gallardova dcera se v tom okamžiku probrala z omámení a z hrdla se jí vydral srdcervoucí výkřik, ve kterém jakoby se smísila všechna hrůza této noci. Odskočila od odporně se lesknoucího těla červeného démona, ale Ratwolf jí ovinul levou ruku kolem štíhlého pasu a pobaveně se zachechtal. Nyařiny bosé nohy se zvedly do vzduchu. Pekelný útočník se spěšně vracel ke svému, o nic méně strašnému, zvířeti. Dívka křičela a bila malými pěstmi netvora do tváře a mohutných ramen, škrábala a kousala, ale on jakoby to ani necítil. Pak mu do cesty skočil Gallard, ale démon jej jen s

krátkým zavrčením udeřil hlavicí svého meče do tváře. Náčelník se v bezvědomí zhroutil na mokrou zem.

Ratwolfův kůň rval silnými zuby pohozenou mrtvolu jakéhosi Hallgornčana a nenasytně se krmil jeho krvavým masem. Když však opět pocítil na zádech váhu svého pána, zdvihl zakrvavenou tlamu, divoce zaržál a řízený démonovými ostruhami, otočil se k odchodu. Zem znovu zaduněla pod těžkými kopyty a strašidelný útočník cvalem opouštěl zpustošené místo své nevítané návštěvy. Brzy už jen vzdalující se dunění a utichající zvuk rohu byly důkazem toho, že to vše nebyl jen zlý sen.

* * *

Olgerd se s námahou pozdvihl na lokty. V hlavě mu hučelo, jakoby měl v lebce malý, rozbouřený oceán, a několik okamžiků se nemohl rozhlédnout, protože výbuch světla při srážce dvou magických mečů ho načisto oslepil. Ale když se mu konečně zrak vyčistil a před očima mu přestaly tančit barevné kruhy, přál si, aby tomu tak raději nebylo. To, co viděl, bylo totiž naplněním těch nejstrašnějších představ.

Většina osady byla v plamenech. Plameny šlehaly do výšky, jakoby chtěly soupeřit s mohutností okolního lesa. V jejich světle kmitaly strašidelné stíny, které jen umocňovaly hrůzyplnost toho všeho. Oheň byl tak rychlý a tak nenasytný, že několik srubů už se bezmocně sesypalo a proměnilo se tak v

hromadu zčernalých, ještě doutnajících trámů. Všude leželi mrtví, zohavení příšernými ranami démonovy zbraně. Po zemi se povalovaly kusy těl, vnitřní orgány a odťaté hlavy, jejichž skelnatý pohled se vyčítavě leskl ve světle praskajícího ohně. Po rozblácené zemi se s křikem plazili ranění a ti, co zůstali naživu, k nim přibíhali, aby jim pomohli nebo aby zjistili, že tady se již pomoci nedá. Nářek dětí se mísil se zoufalými výkřiky žen, které se právě staly vdovami, či přišly o bratra, otce nebo syna…

Olgerd se s námahou zvedl do sedu. Z blízké zakalené kaluže nabral do dlaně trochu špinavé vody a přetřel si jí tvář. To ho trochu probralo z omámení. Utřel si tvář do cípu kožené vesty a opíraje se dlaněmi o zem, vstal na nejisté nohy.

Nad Gallardem Hubeným se skláněl nějaký muž a pomáhal mu vstát. Když Olgerd popošel několik kroků blíže, uviděl bílou bradu a rozevláté stříbrné vlasy. Byl to Rondir, čarodějník Hallgornu. Uslyšel šoupavé kroky a otočil vrásčitou tvář na potácejícího se Scallborna.

„Co to bylo?“ zachrčel zelenooký barbar. „Ty jsi muž myšlenek a velkých znalostí, Rondire. Pověz, co to bylo?“

Čarodějník hodnou chvíli jakoby váhal s odpovědí. Pak řekl. „Byl to Ratwolf, příteli…“

„Ratwolf?“ opakoval Olgerd a zavřel oči v naději, že se to vše rozplyne ve tmě a on se opět probere z neškodné noční můry. „Ratwolf je jméno démona,

kterého kdysi Ollard zavřel do jakési podzemní jeskyně a vchod do ní zapečetil silnými kouzly.“

„Přesně tak,“ přikývl Rondir a jeho tvář vypadala, že se v ní soustředilo všechno trápení celé osady. „Včera večer jsi vyslovil jeho jméno, pamatuješ?“

Olgerd k němu zvedl překvapený pohled. „Ano, vzpomínám si… Chceš říci, že jsem tu příšeru vyslovením jeho jména přivolal?“

„To ne,“ přinutil se mág k pochmurnému úsměvu. „Ale někdo musel sestoupit do podzemí Kedricova hradu a démona osvobodit. Nechci si ani představit, co to bylo za člověka. K zrušení Ollardovy pečetě musel použít zakázaná zaklínadla…“

„A tím na sebe přivolal prokletí severských bohů,“ doplnil Olgerd. Rondir souhlasně přikývl bílou hlavou. Scallbornovi se na tváři rozhostil nechápavý výraz.

„Dobře… Ale o jakém hradu jsi to mluvil?“

„Kedricův hrad,“ opakoval Rondir trpělivě. „Vlastně už z něj zůstaly jen zříceniny. Nalézají se na jednom nevelkém pahorku, den cesty na severozápad. Kedric byl kdysi mocný velmož, polobůh. On sám zahynul a jeho sídlo bylo zničeno za velkého souboje mocného Ollarda s nejstrašnějším démonem – Ratwolfem. A právě v podzemí tohoto zničeného hradu se nachází ústí jeskyně, uzavřené, ale… Jak jsi sám viděl, někdo ji otevřel a vypustil tu lidožravou bestii ven.“ Rondir sklonil hlavu. „Nastaly těžké časy pro Argadarn. Náš nejhorší nepřítel má opět sílu, jakou vládl před tisíci lety…“

„Rondire!“ zazněl nad osadou zoufalý výkřik a Olgerd i starý mudrc se otočili po zvuku hlasu. Spatřili mladou ženu, utíkající k nim. Nohy se jí podlamovaly, špinavé vlasy divoce povívaly ve vzduchu, ze štíhlého těla visely cáry šatů. Když doběhla k nehybné dvojici, padla na kolena se slzami v očích uchopila starce za kostnatou ruku.

„Mé dítě! Rondire, vrať mi mé dítě!“ vzlykala a její tvář byla odrazem čiré bezmoci a hrůzy. „Rondire, mé dítě, moje dceruška…“

„Co se stalo,“ zeptal se mág studeným hlasem a čelo se mu zachmuřilo.

„On ho vzal s sebou!“

„Démon?“

„Ten příšerný jezdec, ten netvor, ať ho bohové ztrestají věčným utrpením. Pomoz mi, Rondire! Vzal mé dítě, když odcházel. Se smíchem ho těmi svými drápy popadl za šatičky a zmizel i s ním v nočním lese! Moje dceruška! Rondire, pomoz!“

Stařec pohladil ženu po neupravených vlasech a smutně vzhlédl k hořícímu Hallgornu.

„Vstaň, ženo, a osuš své slzy. Osud byl k tobě krutý. Ani já nezmohu nic proti silám temnot, které se dnes v noci postavily proti nám. Pros bohy, aby ti ztracené dítě nahradili jiným. Jistě vyslyší tvůj pláč a pod srdcem ti brzy začne bít srdce jiné, srdce tvého dítěte.“

„Tedy není naděje?“ zeptala se zděšeně a vzhlédla ke starci.

„Ne,“ odvětil Rondir kovovým hlasem.

Mladá žena klesla na zem zvlhlou krví a slzami a její srdcervoucí nářek se smísil se zlověstným hučením ohně, pohlcujícím osadu.

7. KAPITOLA

Ráno, které do Hallgornu zavítalo po té příšerné noci strachu a utrpení, bylo teplé a slunečné, jakoby se chtělo vysmívat temným pocitům lidských duší. Vzduch, i když byl ještě cítit dýmem a krví, byl podivně svěží a vycházející slunce zalévalo krajinu laskavými paprsky. A možná, že to nebyl výsměch přírody trpícím lidem. Možná bohyně jara Dorian chtěla aspoň takto potěšit ty, kterým noc, plná ohně, na dlouhou dobu strhla úsměv z tváří…

Olgerd Scallborn a Gallard Hubený mlčky seděli na zápraží náčelníkova obydlí a pozorovali blížící se skupinku mladých mužů. Většina osady byla v troskách. Ze spálenišť lenivě stoupaly proužky bílého dýmu, mrtvá těla mužů i žen ležela seřazená před Gallardovým domem a čekala na pohřbení. Kolem nich postávaly a klečely vzlykající ženy a když

některá z nich nadobro propadla přívalu zoufalství, zazněl nad osadou strašný výkřik…

Tři dobře ozbrojení mladíci prošli rychlým krokem kolem řady nehybných těl a došli až k přední stěně Gallardova srubu.

„Náčelníku?“ ozval se nejstarší z nich. Gallard zvedl na muže zamyšlený pohled.

„Jak jsme předpokládali,“ pokračoval mládenec a nervózně si pohrával s rukojetí meče, visícího mu u opasku. „Lesem se táhne až příliš jasná stopa, jakoby se houštinou provalil obrovský balvan. Ze stop kopyt toho koně ještě stále stoupá bílý dým…“

„Kam stopy vedou?“ zeptal se Olgerd nedočkavě.

„Na severozápad,“ otočil se k němu mladík.

„Ke Kedricovu hradu.“ ozval se zcela blízko temný, trochu chraptivý hlas. Scallborn zdvihl překvapený pohled a teprve nyní zjistil, že blízko něj stojí Rondir. Mág měl ve tváři až přehnaně vážný výraz a vrásky na jeho vysušené tváři byly o poznání hlubší než jaké byly včera večer.

„Kam jinam by vedly?“ pokračoval starý mudrc. „Ratwolf se vrátil tam, odkud v noci vylezl. Přes den musí zůstat v podzemí…“

„Proč?“ zúžil černovlasý Niar oči.

„Protože sluneční světlo by pro něj, i pro všechny démony, znamenalo jistou smrt. Jsou dvě věci, které mohou Ratwolfa zahubit.“

„A to?“ podlehl Olgerd netrpělivosti.

„Sluneční paprsky a jeho vlastní meč. Nic jiného ho nemůže ohrozit.“

Scallborn zamyšleně přikývl, jakoby si čarodějova slova pevně vrýval do paměti. Potom se zeptal. „Řekni, proč mohl ten vyslanec pekla chtít thormarenský meč? Choval se přece tak, jakoby přišel právě kvůli němu… Probojoval se přes celou osadu, zmocnil se Manorlinovy čepele a odcválal…“

„A vzal i mou dceru,“ ozval se poprvé Gallard Hubený. Hlas měl nepřítomný, což dokazovalo, že jeho myšlenky bloudí někde mimo reálný svět.

„Že přišel pro meč, to je nad slunce jasnější,“ zamyslel se Rondir. „Ale nechtěl ho získat pro sebe. Nezapomínejte, že je tu ještě ten člověk, nepochybně skvělý čaroděj, který Ratwolfa osvobodil ze staletého vězení pod zemí… Podle Baragorova rozsudku musí Ratwolf poslouchat svého vysvoboditele. Ten čaroděj by přece neosvobodil nejstrašnějšího démona, kdyby ho k něčemu nepotřeboval… Hm. Chtěl získat ten meč. Myslím, že ta čepel ukrývá nějaké tajemství. Nedivil bych se, kdyby měla i nějaké kouzelné schopnosti…“

„A proč ukradl mou dceru?“ ozval se znovu Gallard. Rondir na něho pohlédl smutnýma očima.

„Jsou dvě možnosti,“ zabručel. „Buď ji ten mág potřebuje, stejně jako meč, k nějakému tajemnému kouzlu či obřadu, nebo…“ Náhle nevěděl, jak pokračovat.

„Nebo chtěl Ratwolf prostě utišit hlad,“ doplnil Olgerd bez váhání. Gallard k němu otočil vytřeštěné oči a nebyl schopen vydat jediné slovo. Scallbom si

ho nevšímal. Prudce vstal a rozhlédl se po zpustošené osadě.

„My, Nairové," promluvil, „se řídíme zásadou oko za oko, zub za zub. Říkal jsi, Rondire, že ten proklatý hrad je odtud vzdálen jen den cesty. Vydám se tedy po stopě démona. Nejpozději večer dorazím k jeho nečistému sídlu a…"

„A zhyneš pod čepelí Ratwolfova magického meče," doplnil Rondir a zakroutil hlavou. „Větší hloupost tě ani nemohla napadnout, muži z rodu Scallbornů…"

„To neříkej," vyštěkl Olgerd a zabodl čaroději do tváře výhružný pohled. „Ti lidé, jejichž pozůstatky tu před námi nehybně leží, mě pohostili a přijali jako přítele. Musím se pomstít za jejich smrt. Pomsta je nejvyšší zákon kmene Nairů, to přece musíš vědět! A kromě toho, musím získat zpět věc, která mi patří a která mi byla ukradena!"

„Copak jsi neměl možnost poznat Ratwolfovu sílu?" odsekl Rondir. „Nikdo z lidského rodu nemůže účinně bojovat proti králi démonů. I sám Ollar s ním svedl krutý boj a ani jemu se nepodařilo toho červeného netvora zahubit. I on ho jen uvěznil v podzemí a zapečetil jeho celu zaklínadly… To, co chceš učinit, je sebevražda."

„Nemáš pravdu, starče," ozval se Gallard, který náhle procitl z apatie. Rozhlédl se čistým zrakem a vstal. „Půjdu s Olgerdem, i když nemáme žádnou naději na úspěch… Ale má dcera Nyara ještě žije… Alespoň v to celým srdcem doufám… Nemohl bych žít

s myšlenkou, že umírala s nadějí, že se přece jen objevím a pomohu jí, a že já nepřicházel, protože jsem se řídil ustrašenými radami starého čaroděje… To raději ať zahynu rukou toho bastarda a moje tělo ať roztrhá v tesácích.“

Starý mág se neodvážil nic namítat, jen odevzdaně pokrčil rameny.

„Pojďme, Scallborne!“ položil Gallard Nairovi ruku na rameno. „Nebo tě snad přešla touha po pomstě a odplatě?“

„Ne,“ zavrčel Olgerd a divoce se zašklebil. Tři mladí Hallgornčané na ně pohlédli s pochybnostmi ve tvářích.

„Když už se nechcete řídit mou moudrostí,“ zabručel Rondir bez zbytečné skromnosti, „tak se alespoň pokusím vám pomoci…“

„Snad nechceš jít s námi, starče?“ ušklíbl se náčelník.

„To mě ani nenapadlo,“ řekl čaroděj rychle a roztřesenými prsty vylovil objemný měšec, visící mu u pasu. Chvíli se v něm prohraboval a pak vytáhl jakýsi nevelký předmět. Olgerd zaostřil zrak a viděl, že je to kus obyčejného bílého křemene.

„Chceš nám dát talisman, starý muži?“ zeptal se s pochybovačným úsměvem na rtech.

„Už jsem ti říkal, že Ratwolfa může zahubit sluneční světlo,“ zabručel čaroděj a pozdvihl kámen, ve kterém jakoby byl uvězněn kousek bílé mlhy. „Takže se pokusím dát vám kousek toho světla s sebou…“

„Chceš čarovat?“ zeptal se Gallard nedůvěřivě. „Přiznávám, že některá kouzla se ti podařila, ale většina…“

„Zmlkni a neruš mě,“ zarazil ho Rondir a soustředil se očima na kus křemene.

Olgerd pohlédl na náčelníka. Ten však jen ohrnul rty a pokrčil rameny.

Starý čaroděj znehybněl a držel si kámen před napjatou tváří. Mezi rty začaly vycházet jakési tiché zvuky, neví se, jestli to byla slova, píseň, či jen nesmyslné bručení… Pět mužů ho nejdříve pozorovalo jen s pochybnostmi a lhostejnou shovívavostí, ale po chvíli se na jejich tvářích objevil zájem. Pro Rondira jakoby okolní svět přestal existovat. Unavené stařecké oči podivně ožily a získaly mladistvý lesk, plný energie a životní síly. Tichá slova začala nabírat na rychlosti.

Olgerd se chtěl něco zeptat, ale když se s otevřenými ústy obrátil k Gallardovi, ten mu jen rychle pokynul, aby zachoval ticho…

A pak, k údivu všech přihlížejících mužů, jakoby slunce, visící nízko nad horizontem, vyslalo k Hallgornu osamělý paprsek, plný ohně. Ten kousek světla zasáhl matně průhledný kámen v Rondirových prstech a v mágově dlani se rozhořel oslepující blesk, takže se zdálo, že čaroděj drží v ruce kousek slunce.

„Bohové…“ vyklouzlo Olgerdovi z úst a on i všichni kolem si rychle zastínili oči dlaněmi. V tom okamžiku nepřirozené světlo prudce pohaslo. Muži pohledli na Rondira a vydechli úžasem. V kameni,

který stále držel pevně mezi prsty, nepokojně blikalo malé ohnivé světélko, jakoby v křemeni pulsovalo drobné, živé srdce. Čaroděj se radostně usmál, zřejmě sám ohromený úspěšným výsledkem malého kouzla.

„Tak to se ti tedy podařilo," zabručel Gallard uznale a přistoupil ke starci, aby se zblízka podíval na zlomek slunečního světla, uvězněný v kousku křemene. Ze světla vycházelo příjemné teplo. „To se ti skutečně podařilo."

„Rychle si ten kámen vezmi," zašeptal Rondir a natáhl ruku s malým zázrakem k náčelníkovi. Gallard opatrně převzal ten zářivý kousek slunce a jakoby se bál, že se světlo ztratí, vsunul křemen nevelkým otvorem do dutého opasku.

V tu chvíli se pod starým mágem podlomila kolena a jeho kostnaté tělo se téměř zhroutilo na vlhkou zem. Olgerd pohotově přiskočil a zachytil padající tělo. Gallard mu s ustaraným výrazem pomohl a spolu posadili starce na dřevěnou lavičku před náčelníkovým srubem. Rondir těžce dýchal, energie z jeho očí se vytratila do nenávratna, popraskané rty se mu chvěly.

„Co se stalo, starý muži?" zeptal se Gallard a odhrnul čaroději z tváře pramen šedivých vlasů. Rondir s námahou zavrtěl hlavou a pokusil se o úsměv.

„To nic není," zachraptěl, „jen jsem na to kouzlo použil příliš mnoho duševní a fyzické síly. To bude v pořádku…"

„Ale bylo to nejlepší kouzlo, jaké jsi v životě udělal," zašklebil se náčelník.

„To tedy bylo," zasmál se slabě Rondir. „Jsem už příliš slabý. Kdyby to zaklínadlo potřebovalo více energie, možná by mě to i zabilo… Ech! Nenechte se zdržovat ubohým starcem. Běž, Gallarde, doufáš-li, že ještě uvidíš svou dceru živou. A běž i ty, muži z rodu Scallbornů, když si myslíš, že získáš zpět ukradenou zbraň. Vyskočte do sedel a uhánějte po stopě hrůzy… Ať vám bohové pomohou. Snad vám ten kousek kamene ulehčí váš těžký boj…"

Olgerd i Gallard se vztyčili. Rondir na ně ještě jednou pohlédl s unaveným úsměvem na tváři a přivřel oči. Jen namáhavý dech, vycházející z jeho úst, svědčil o tom, že je starý mág ještě naživu.

Gallard se obrátil k postávajícím mladíkům a přikázal jim, aby přivedli jeho i Olgerdova koně.

* * *

Dívka se dlouho vzpírala a pokoušela se bránit. Její nenávistí naplněný hlas se nesl chladným podzemím a vmetal do tváří jejích věznitelů ty nejhorší nadávky. Oba se dlouho bavili tím, že ji pozorovali a smáli se jejím pokusům uvolnit se z pout. Potom k ní Oran natáhl pravou ruku, načrtl na její tváři jakýsi jednoduchý obrazec a zašeptal zaklínadlo.

Nyařiny oči se zavřely. Její zlostný hlas ztichl a tělo ochablo a znehybnělo.

Hadozub k ní opatrně přistoupil a chvíli po ní projížděl planoucím pohledem. Ležela na studené podlaze podzemní místnosti, hrud se jí neklidně zvedala a klesala, červenohnědé vlasy měla rozhozené kolem hlavy a plné špíny. Čaroděj poklekl na jedno koleno a pomalu, jakoby se bál, že dívka procitne a pokusí se ho kousnout, sáhl dlouhými prsty na její prsa. Opatrně rozvazoval kožený řemínek na plátěné halence a na tváři se mu rozhoříval stále víc a víc ruměnec vzrušení.

Ratwolf přistoupil k ležící dívce z druhé strany a s podivným úšklebkem na tlamě pozoroval svého smrtelného vládce. Hadozub rozhrnul nočními událostmi poškozený oděv a temné světlo hořících pochodní dopadlo na Nyařina pevná ňadra s lákavými tmavými skvrnami…

Do prachu dopadl páchnoucí žlutý sliz. Čaroděj se zamračil a hněvem naplněnýma očima pohlédl na démona. Ratwolf zabodával zeleně svítící oči do ženina těla. Tlamu měl rozšklebenou, mezi dvěma řadami tesáků se pohyboval vlhký jazyk, z koutku tlamy se chystala odkápnout další slizká slina.

„Ať tě to ani nenapadne," zavrčel Hadozub a červený démon procitl. „Nenasytil jsi se dost?"

„Jen jedno šťavnaté nemluvně, můj pane. Slabá útěcha po staletích hladu pro zmučený žaludek. Kdybych mohl…"

„Počkej do soumraku, potom se budeš moci jít nakrmit do některé blízké osady. Na toto děvče se nepokoušej ani sáhnout, rozumíš?"

„Ani se jí nedotknu," zahučel démon, ale zrak nespouštěl z odhalené části Nyařina svěžího dívčího těla…

Oran otočil tvář k zajatkyni a jemně se dotkl konečky prstů obnaženého ňadra.

„Ano," řekl tiše, jakoby jen sám pro sebe. „Bude to výborný dar pro Pána Temnot, pro mocného Baragora… Její maso a krev budou cenou za mou nesmrtelnost. Runy na meči a Mjonhyrské Znaky… jsou prostředek k otevření pekelné brány…"

A temnota studeného podzemí jakoby si vzrušeně šeptala s ním.

* * *

Cesta ubíhala rychle a až překvapivě klidně. Stopa skutečně vypadala tak, jak ji popsal jeden z mladých hallgornských stopařů, jakoby se houštinami provalil obrovský balvan. Ve směru Ratwolfova návratu do Kedricova hradu se táhly zčernalé, jakýmsi nepřirozeným ohněm opálené keře, listy na nejnižších větvích stromů byly vysušené a zkroucené jako na podzim, stopy démonického koně se hrozivě černaly v mladé trávě a napadaných listech, jakoby podkovy toho pekelného zvířete byly stále žhavé.

Olgerd Scallborn a Gallard Hubený hnali své koně stále vpřed, nestarajíce se o jejich únavu a ubývající síly. Jen když se zastavili u zurčícího potůčku nebo průzračného jezírka v lese, dovolili zvířatům osvěžit si tlamy ve studené vodě. A pak je

znovu nemilosrdně hnali a směřovali na severozápad.

Divoký argadarnský les se v té rychlosti kolem nich míhal a splýval do jediné tmavězelené masy, nekonečné jak hlubiny vesmíru. Příroda byla lhostejná k příšernému nebezpečí, které hrozilo v podobě krvelačného tvora z hlubin země okolním lidským obydlím. Ptáci poklidně zpívali v korunách stromů, vítr si s příjemným šuměním pohrával s listovím obtěžkanými větvemi, zvířata i lesní bytosti se nenápadně míhaly stíny houštin a nerušeně se věnovaly hledání potravy. Královna Dorian ještě zřejmě nevěděla o hrůze, kterou mysli Olgerda a Gallarda nedokázaly setřást.

Za celý den spolu hovořili jen málo. Cválali dopředu a každý byl zahloubán do vlastních, neveselých myšlenek. Na travnaté planince vyplašili početné stádo jelenů, ale na lov neměli ani čas, ani chuť. Z tmavé koruny javoru na ně zasvítily červené oči a ozvalo se výhružné vrčení, ale prohnali se kolem tak rychle, že tajemné stvoření nemělo čas zaútočit. Kdesi v temnotě mezi majestátními kmeny lesních velikánů se zabělala jasná silueta vznešeného těla jednorožce, ale oni se ani nepodivili a ani se nevydali ve stopě vzácného zvířete… Hnali se kupředu bez řečí a bez zastavování jako lidé, kteří mají jediný cíl a jediné poslání…

Kolem poledne dorazili na spálenou a podupanou louku a oba prudce přitáhli koňům uzdy. Koně s frkáním zastavili uprostřed nevelkého

prostranství mezi stromy a Olgerd seskočil se sedla do zničené trávy.

„Zřejmě se tu zastavil k odpočinku," řekl Gallard a zkoumavě se rozhlížel. Olgerd souhlasně zabručel a sklonil se k zemi. Se zamračenou tváří natáhl ruku a dotkl se několika stébel trávy.

„K odpočinku," opakoval zamyšleně, „nebo k posilnění…"

„Cože?" ozval se znepokojeně Gallard. Černovlasý bojovník se narovnal a přiblížil si ruku ke tváři. Chvíli zkoumal konečky prstů a pak se pozorně rozhlédl.

„Co jsi našel?" zeptal se náčelník Hallgornu a naklonil se v sedle.

„Vypadá to jako zaschlá krev…"

„Krev?" zachraptěl Nairův společník. „Myslíš, že tady mou dceru…"

„Doufám, že ne," zarazil ho zelenooký barbar a pomalu vykročil po nějaké stopě. „Spíše… vzpomněl jsem si na to unesené dítě."

Gallard zhnuseně svraštil tvář a šeptem volal na pomoc jakéhosi boha. Olgerd došel k polámaným a ohořelým keřům a zjistil, že je tu zem poseta tmavými skvrnami.

„Nech to tak, Scallborne," zachraptěl náčelník nepřirozeným hlasem. „Nezdržujme se na tomto prokletém místě…"

Olgerd chodidlem rozhrnul keře a čelo pod koženou čelenkou se mu pokrylo vráskami. Potichu

zaklel a rychle se otočil. Rychlým krokem se vracel ke svému vraníkovi.

„Co jsi našel?“ zeptal se Gallard rozechvělým hlasem.

„Nechtěj to vědět,“ zasyčel seveřan a pružně se vyšvihl do sedla. „Zmizme co nejrychleji. Té ubohé ženě řekneme, že jsme její dítě prostě nenašli…“

Náčelník chápavě přikývl a ještě jednou vrhl zhrozený pohled na zčernalé keře a zabořil koni paty do slabin. Olgerd následoval jeho příkladu a zpocená zvířata prudce vyrazila v nezměněném směru.

8. KAPITOLA

Příjemné světlo pozdního odpoledne se zvolna měnilo na nepřívětivé šero rychle se snášejícího soumraku. Vítr, měnící pochmurný les na hrozivě se pohybující masu, citelně ochladl a jeho dotek už nebyl tak příjemný jako předtím. Veselé ptačí hlasy náhle utichly a místo nich se do zlověstného přítmí pod rozložitými korunami stromů ozvaly tajemné zvuky nočního lesa. Obloha pomalu tmavla a v nepředstavitelných dálkách zablikaly první hvězdy. Krajina si oblékla černé roucho a uložila se k odpočinku…

„Už nejsme daleko," poznamenal Gallard a dovolil svému koni, aby trochu zmírnil tempo. I Olgerd přitáhl vraníkovi uzdu a ten přešel do klusu, potřásaje zpocenou hřívou.

Ještě stále projížděli hustým lesem, poznamenaným divokým průjezdem démonického jezdce na démonickém koni. Houštiny byly temné a

hrozivé. Z dálky se ozvalo houkání sovy, vyvolávající nepříjemné mrazení na kůži.

„Máš vůbec představu, co uděláme, když dorazíme do rozvalin Kedricova hradu?“ přerušil Gallard znovu tíživé ticho. Černovlasý Nair pokrčil rameny.

„To se uvidí. Pokusíme se najít Nyaru, ať živou nebo mrtvou.“

Hallgornský náčelník jen mlčky přikývl. Pocity, jaké oba tížily na prsou, jim nedávaly mnoho chuti k rozhovoru. Tak pokračovali v cestě beze slova a skláněli se před nízkými větvemi, natahujícími se po nich jak chapadla černých netvorů, ukrytých v korunách stromů.

„Lidé kolem mne umírají,“ promluvil Olgerd nečekaně a Gallard k němu otočil tvář, záhadně osvětlenou stříbřistým světlem hvězd a kulatého měsíce. „Jakmile se někde objevím, začnou se dít hrozné věci. Strhne se boj, vypukne válka, začnou spory, teče krev… Nikde nenacházím klid, jako bych s sebou vláčel nějaké prokletí, přitahující ke mně strach a neutichající řinčení oceli…“

„Zahrává si s tebou osud, Scallborne,“ odpověděl Gallard. „Nekladu ti za vinu nic, ale naše osada při tvém příchodu přišla o dlouholetý mír… Zemřel Sympar a mnozí další, většina Hallgornu byla zničena, mou dceru unesla příšera…“

„Vím, jak ti je, příteli. I mne stále straší ve snech ten okamžik, když po dlouhém období klidu a štěstí vstoupila do mého života hrůza a utrpení…“

„Myslíš smrt své ženy a dítěte“ více komentoval než se ptal náčelník.

„Ano… Ale to není tvé trápení, Gallarde. Ty jsi dceru zatím neztratil. Stále je tu naděje, že ji najdeme a osvobodíme z rukou nečistých sil…“

„A ty máš naději, že získáš zpět to, co ti právem patří,“ dodal Hallgornčan. Nair se k němu prudce otočil a díval se očima, které v slabém světle nočního nebe vypadaly jako dvě bezedné studny.

„Opravdu si myslíš, že putuji k tomu brlohu hrůzy jen kvůli meči?“

Gallard zabručí cosi nesrozumitelného a pokrčil rameny.

„Tak ano,“ usmál se Olgerd, ale v tom úsměvu bylo více smutku a neklidu jako v té nejzamračenější tváři. „A možná máš pravdu… V sobeckosti jsem už vykonal nejednu zlou věc. Těch hrozných činů bylo dost na to, aby mě Ollar nepřijal mezi své nebeské rytíře, ale svrhl mě do armády stínů, které vládne temný Baragor. Jestli se má žena a dcerka dívají z neviditelného světa mrtvých na mé putování, jistě už dávno proklely mé jméno…“

Koně najednou zafrkali a neklidně zadupali kopyty, což znamenalo, že je něco znepokojilo. Oba muži je přinutili zastavit a dva páry soustředěných očí bedlivě prozkoumávaly okolní houštiny. Olgerd sáhl dlaní na rukojeť obyčejného meče, visícího mu u levého boku a pozorně naslouchal…

„Tiše,“ zašeptal a Gallard zatajil dech.

Zem se zachvěla. Chvění pozvolna přecházelo v dobře poznatelné otřesy. V dálce před sebou uslyšeli hučet obrovský roh a ten strašný zvuk oba muže ochromil hrůzou. Zděšeně na sebe pohlédli a nemuseli ani nic říkat. Jejich pohledy byly jasným důkazem toho, že si rozumějí. Tak tam stáli a naslouchali strašidelným zvukům, snažíce se přinutit koně pod sebou, aby se uklidnili.

A pak se na Olgerdově tváři roztáhl nejistý, ale stále veselejší úšklebek.

„Vzdaluje se," zachraptěl uvolněně Gallard. „Ten bastard vylezl z podzemí hradu a putuje kamsi… na sever. Zřejmě přepadne další osadu…"

„Vypadá to tak," kývl Nair hlavou. „A my máme příležitost vniknout do hradu během jeho nepřítomnosti!"

„Tak na co ještě čekáme?" zašklebil se hallgornský náčelník a silně stiskl koleny boky svého koně. Zvíře prudce vyrazilo. Olgerd švihl svého hnědáka koženým řemínkem po zadku a zaryl mu paty do boků. Oba jezdci s nadějí v srdci zamířili divokým cvalem k rychle se přibližujícímu cíli jejich osaměle výpravy…

* * *

„Neuvěřitelné!" zvolal Oran Hadozub a gigantické prostory podzemní kobky se roztřásly jeho pološíleným smíchem. „Jen se podívej, ty děvko! Tvůj otec a ten hloupý nairský parchant cválají kvůli tobě do náručí smrti!"

Nyara stála u jedné z kamenných stěn, ruce měla vztyčeny nad pocuchanou hlavou a zápěstí jejích zraněných paží byly rezavými řetězy spojené s železnými kruhy, trčícími ze stěny několik stop nad ní. Dosud se věnovala divokým hrozbám proti svému dobře se bavícímu věznitel. Nyní tupě hleděla na pohybující se obraz v bělostném kouřovém výparu před chechtajícím se mágem. Viděla svého otce i toho mužného cizince. V sedle ztrhaných koní se řítili nočním lesem, jakoby se snažili utéci před samotným peklem. Nyarino srdce se divoce rozbušilo nadějí…

„Tvá radost je zbytečná," zazubil se čaroděj, dívající se do její tváře. Vrátila mu pohled a oči se jí zaplnily obnovenou nenávistí.

„Zabijí tě," zasyčela zaťatými zuby.

„Nesmysl," mávl rukou. Nadpřirozený opar se rozplynul ve vzduchu, jako by byl pouhým klamem, obluzujícím unavené oči.

„Ani jeden z nich neovládá ani to nejprimitivnější kouzlo. Věří jen svým zbraním a ty jsou, bohužel, proti moci, jakou mám já, úplně bezmocné. Takže…"

Přistoupil k ní a položil napřažené dlaně na její odhalená ňadra. Bezmocně se zmítala, řetězy hlasitě zařinčely. Hadozub se uvolněně zasmál. Stisk jeho rukou na jejích prsou zesílil.

„Ratwolf odcválal kamsi do osady na severu, aby se nažral," procedil čaroděj skrze zuby a přiblížil svou tvář k její, až se tenkými rty jemně dotýkal její líce.

„Nikdo nás nebude rušit. Než dorazí ti dva hrdinové, mohli bychom spolu strávit příjemnou chvilku vášně, co říkáš?“

Zhnuseně odvrátila tvář a zavřela oči. Cítila na pokožce jeho slizké dotyky, ale nemohla nic dělat. Byla jak zvíře v kleci, kterému se posmívá krutý lovec.

„Když potěším tvé tělo, pustím se do přípravy Mjonhyrských Znaků. Hmm…“ Jazykem přešel po jejím štíhlém hrdle a zanechal na něm mokrou stopu. „Mezitím dorazí ti dva hlupáci. Trochu se s nimi pobavím, možná je zajmu a spolu s tebou nabídnu Vládci. Souhlasíš? Doufám, že Baragorovi nebude vadit, když i já teď trochu ochutnám tu živoucí věc, kterou mu chci darovat… Ostatně, už i tak dávno nejsi panna…“

Nyara neodpověděla. A mlčela i tehdy, když strhal šaty ze sebe i z ní a s hlasitým funěním do ní vnikl…

* * *

Kedricův hrad byl už jen smutnou památkou dávno zaniklých hrdinských dob. Jeho zubem času ohlodané zdi zdobily vrchol nízkého pahorku jako temná vzpomínka na doby, kdy bohové žili na zemi, bojovali s démony a jinými bohy a ve chvilkách sladkého nicnedělání dávali jména řekám a horám, mořím a ostrovům.

V přízračném měsíčním světle vypadaly ruiny jako nějaká stará, ale mocná příšera, čekající na dva

bojovníky, přicházející s ní vybojovat krvavý boj. Gallard hleděl na vrchol kopce a měl dojem, že právě ty černé polámané zdi jsou jeho nepřáteli, ne to tajemství, které skrývají hluboko pod sebou…

„Takže toto je to místo, kde Ollar svedl boj s Ratwolfem?“ zeptal se s posvátnou úctou v hlase Olgerd.

Gallard jen krátce přikývl.

„Co uděláme?“ Ta otázka jakoby spojila v sobě všechnu jeho beznaděj i strach.

„Co můžeme udělat?“ zabručel Scallborn a mírně pobodl vraníka. Zvíře zamířilo uvolněným krokem po zvolna stoupajícím chodníku k rozvalinám hradu. Náčelník jej následoval. „Najdeme vchod do podzemí a s pomocí boží se pokusíme najít Nyaru.“

„Ech… mám pocit, jako bychom se chystali vstoupit do sídla samotné Smrti.“

„Ty také? Nu, možná nám osud určil právě toto místo k poslednímu boji…“

* * *

Hadozub se odtáhl od dívky a oblékl se. Nyara zůstala bezmocně viset na dvou řetězech a po stehnech se jí plazily potůčky světlé krve. Zdálo se, že ztratila vědomí.

„Jen si odpočiň,“ řekl do ticha čaroděj. „Musíš být silná, až tě strčím Baragorovi do spárů…“

Otočil se k ní zády a opět hodil na zem štipku zázračného bílého prášku. Když se před ním v bílém

dýmu vytvořil obraz, zachechtal se jako ztělesněná zlomyslnost.

„Naši přátelé jsou už tady. Je čas je patřičně přivítat. Hra začíná."

Vítr vyl mezi rozbitými zdmi jak nějaký vůdce vlčí smečky, natahující ke kulatému měsíci svou uslintanou tlamu. Černé stíny polámaných věží se plazily po hromadách trávou porostlých sutin, jakoby, slepé stářím, hledaly svou padlou slávu.

Gallard Hubený a Olgerd Scallborn prošli průchodem v silné zdi – pravděpodobně to byl pozůstatek rozpadlé hradní brány – jejich koně vešli krokem na troskami zasypané nádvoří a na pokyn jezdců zastavili uprostřed tohoto rozlehlého prostranství. Oba muži zůstali v sedlech, jakoby se báli položit chodidla na půdu tohoto temného místa.

„Je čas sebrat odvahu," zavrčel Olgerd jakoby jen pro sebe a s přimhouřenýma očima zkoumal okolní zbytky budov a věží. Snažil se zachytit cokoli, co mohlo být vchodem do alespoň trochu zachovalé místnosti.

„Tam," ukázal Gallard na černý otvor dveří do zničené bašty. Olgerd, jehož zrak se také zastavil v tom místě, souhlasně přikývl…

V tom okamžiku se celkem nečekaně ozvaly do nočního ticha podivné zvuky. Koně se začali plašit, frkat, potřásat hřívami, neklidně přešlapovat z nohy na nohu. Oba muži instinktivně vytasili meče. Jejich tváře, plné obav, se zmateně rozhlížely po okolí.

Všude však panovala tma a nehybnost. Ale ty neobvyklé zvuky, plující vzduchem…

„Co se děje?“ zavrčel Gallard a v tom okamžiku on i Olgerd pocítili prudký závan, který nebyl jen obyčejným prouděním vzduchu. To se kolem nich přehnala jakási nadpřirozená síla – a oba to dobře věděli…

Koně zaržáli a nebýt pevných rukou jejich jezdců, rozběhli by se do noční tmy ve snaze uniknout vlastnímu strachu. Olgerd i Gallard s meči v pěstích očekávali útok. Ač počítali s naplněním té nejhorší noční můry, to, co se vynořilo ze stínů zničeného hradu, je ochromilo čiročirou hrůzou…

Stvoření se objevilo nečekaně, jakoby jen teď odněkud přiletělo. Nebo jakoby je někdo najednou vyčaroval – a tak tomu i skutečně bylo. Se syčením, vříškotem, vytím i řevem vkročil do přízračného měsíčního svitu měsíce tvor, který v sobě spojoval všechnu hrůzu, jakou si dokázala stvořit představivost lidské mysli. Ke dvěma vyděšeným jezdcům a na smrt vystrašeným zvířatům se valila obrovská pohyblivá masa, vymykající se jakékoliv jednoznačné charakteristice. Byla to spleť hlav, těl, končetin a ocasů, takže to vypadalo, že nějaký zvrácený mozek ulovil ta nejdivočejší zvířata severu a smíchal je do jediného hrůzostrašného celku. Na Olgerda a Gallarda se šklebily tesáky štěkající vlčí hlavy, medvědí drápy protínaly vzduch, hadí hlavy syčely a hrozily dlouhými rozeklanými jazyky, obrovské zobáky létajících dravců sekaly do vzduchu,

schopné rozdrtit i ten nejtvrdší kámen. Celá ta zuřivá obludná masa mávala křídly, švihala ohony, natahovala kolem sebe slizká chapadla mořských živočichů a… blížila se k oběma jezdcům…

„Utečme!“ vyhrkl Gallard na černovlasého Naira, ale při pohledu na Olgerdovu tvář se překvapeně zarazil. V Scallbornových očích se místo strachu zračilo zamyšlení a hněv. Hallgornčan chtěl na něj znovu zakřičet, ale seveřan udělal to, co by nikdo nečekal. Rychle hodil uzdu svého vraníka Gallardovi, přehodil levou nohu přes sedlo a seskočil na trávou zarostlé nádvoří…

„Scallborne!“ zařval náčelník a otočil hrůzou znetvořenou tvář k přibližujícímu se stvoření. Z rozšklebených tlam odpadávaly husté sliny, desítky dravých očí svítily nezkrotnou touhou po krveprolití, spáry byly připraveny rozdrtit ve svém sevření i tu nejmenší lidskou kostičku…

Ale Olgerd jakoby to všechno nevnímal, zvedl ze země velký kámen a odvážně se vztyčil, hledě na obludu s odhodlaným pohledem. Vzápětí se mocně rozehnal a vrhl kus černé skály proti masivnímu tělu…

„Ne!“ vykřikl Gallard, protože čekal, že kámen narazí do morbidního těla a příšera se na ně vrhne v záchvatu zuřivosti…

Ale kus studené skály zmizel v tom strašném stvoření a za krátký okamžik uslyšeli oba muži její náraz na plochu nádvoří. Gallard nechápavě otevřel ústa. Olgerd se divoce zasmál, strhl ze svého sedla

sekeru a vrhl se proti prskající a vyjící obludě. Nesrazil se s ní, jak by někdo očekával. Doslova vběhl do jejího nehmotného těla a stoje uprostřed neexistující masy začal kolem sebe zuřivě sekat těžkou sekerou. Hallgornský náčelník jen bezmocně vyvaloval oči, když se strašný netvor rozplynul na kousky barevné mlhy, přirozené tvary se začaly měnit a rozplývat na hustý dým, zvuky utichaly, jakoby se propadaly do jakési bezedné hloubky… A nakonec stál uprostřed nádvoří už jen Olgerd, pobaveně se smál a ukazoval na obláčky blednoucího oparu, mizící v noční tmě…

„Byl to jen přelud, náčelníku!“ zvolal vesele a vracel se ke svému koni.

„Ale jak jsi si tím mohl být tak jistý?“ pokroutil hlavou Gallard.

„Vůbec jsem si nebyl jistý. Ale zkusit jsem to mohl, ne?“ Nairský bojovník složil ze sedla svůj štít, nasadil si ho na levé zápěstí, v pravici sevřel sekeru, kterou tak podivně porazil nehmotný přízrak. „První střetnutí s temnotou dopadlo dobře, nemyslíš?“ oslovil Gallarda a uvolněně se zachechtal. „Je čas vyzkoušet, jestli nám osud bude přát i dál…“

Náčelník zamyšleně přikývl, chopil se svých zbraní a konečně se odvážil seskočit ze sedla na prokletou půdu Kedricova dávno mrtvého sídla.

9. KAPITOLA

Krok za krokem sestupovali po točitém schodišti, lopotně vytesaném do studeného kamene. Krok za krokem se ocitali stále hlouběji v temnotách tajemného podzemí dávnověkého hradu. Krok za krokem se blížili k nebezpečí, proti kterému si nedávali mnoho šancí, ale zůstávala jim alespoň naděje, i když jen velmi slabá…

První kráčel Gallard. V levé ruce jednoruční meč s dlouhou čepelí, v pravičce pochodeň, kterou jen s námahou probudili k životu. Olgerd ho těsně následoval, se štítem a sekerou v rukách, dávajíc pozor na každý krok.

Snažili se nepůsobit žádný hluk, a to nejen proto, aby na sebe zbytečně neupozorňovali, ale zároveň se strachem, že tiché zvuky vyplaší z temnoty stvoření podobné té obludě, která na ně

zaútočila nahoře, na nádvoří hradu. A to druhé už by nemusel být nehmotný přízrak…

Sestoupili už hluboko do útrob pahorku, když se před nimi náhle objevilo matné světlo. Olgerd kývnutím hlavy naznačil Gallardovi, aby zhasl pochodeň. Náčelník až s přehnanou opatrností udusil nevelký plamen v puklině kamenné stěny. Ocitli se ve tmě. Odněkud zdola se k nim po schodišti plazilo světlo. Pozorně naslouchali, ale nepodařilo se jim zachytit žádný zvuk. Olgerd mírně popostrčil Gallarda a ten se, každým krokem přímo prohmatávaje následující schod, pohnul směrem dolů. Bez dechu sestupovali do tušené podzemní místnosti, podvědomě držíce zbraně připravené k úderu…

Nakonec před sebou spatřili konec schodiště. Světlo proudilo z krátké chodby, táhnoucí se dál do hlubin chladné skály… Oba se přitiskli zády na hrbolatou stěnu chodby, aby co nejvíc splynuli s nejasným prostředím, a postupovali dále tak pomalu, jakoby každou chvíli očekávali útok nějaké temné magické síly…

„Jen směle vstupte, přátelé," zaduněl najednou podzemními prostorami zvučný, trochu smělý hlas. „Už vás netrpělivě očekávám. Jste tu vítáni!"

Gallard vrhl poplašený pohled na Olgerda. Scallborn se zamračil a chvíli nehnutě uvažoval. Pak se nadechl a zavolal do tajemných chodeb hlubin. „Kdo jsi, že ses odvážil osvobodit nejstrašnějšího z démonů?"

Hradním podzemím se rozlehl smích, hrozivý jak rachot kol Pelegorova bojového vozu, ženoucího se proti šikům Baragorových Stínů. „Jsem jen obyčejný čaroděj, který rozluštil Mjonhyrské Znaky a ovládl zakázaná zaklínadla. Nic víc!“

„Proč jsi přikázal Ratwolfovi zničit Hallgorn?“ ptal se dál Nair.

„Nepřikázal jsem mu srovnat tu osadu se zemí… Ale proč nepřijmete pozvání do mého dočasného příbytku? Chci si s vámi porozprávět tváří v tvář.“

Olgerd chvíli váhal, ale pak odhodlaně vykročil. Gallard se ho pokusil zadržet, ale Scallborn setřásl jeho ruku z ramene a sestoupil do krátké chodby. Hallgornčan jej váhavě následoval. Oba brzy zjistili, že krátká chodba vyúsťuje do prostorné podzemní místnosti, jejíž podlaha je z větší části zasypaná kamennou sutí. Proti mužům se rýsoval černý vchod do ohromné jeskyně – oběma bylo okamžitě jasné, že hledí na Ratwolfovo vězení…

Zastavili se ve vchodu do místnosti a opatrně se rozhlédli. Nejdříve spatřili vysokého muže v černém plášti, s jehož oděvem ostře kontrastovala bezvlasá, mrtvolně bledá tvář. Pak se jejich pohledy zastavily na těle dívky, připoutané dvěma řetězy u jedné ze stěn.

„Bohové,“ zašeptal zhrozeně Gallard, protože Nyara byla úplně nahá a její tělo neslo jasné stopy mučení a… zneuctění! Náčelník zaťal zuby a pevněji sevřel v prstech rukojeť meče. Jinak se však ovládal.

„Prosím, vstupte!“ zvolal posměšně čaroděj. „Dovolím vám dívat se na obřad.“ A namířil natažený ukazovák na zem, kde byl z nevelké desky odhrnut prach a nečistoty a kameny byly posety několika komplikovanými znaky. Uprostřed obrazců ležel předmět, který Olgerd okamžitě poznal. Jeho meč!

„Správně,“ přikývl Oran Hadozub, jakoby četl Olgerdovy myšlenky. „Je to ten meč, který jsi minulý den získal vítězstvím v souboji. Tvůj Olarion.“

Do obou vetřelců jakoby udeřil blesk. Olgerd udělal krok dopředu a nenávistně přimhouřenýma očima si změřil postavu zloducha. „Olarion? To není možné…“

„Ale ano, je to tak!“ zasmál se Hadozub. „Je to on, slavná zbraň starého dobrého Pelegora. S ní vytáhl do boje proti Baragorovi. Dílo Manorlina z Thormarenu, dávnověkého mistra trpaslíka. Runy, ukrývající se pod rukojetí, mají pro mě cenu nesmrtelnosti. To, co vidíte, jsou Mjonhyrské Znaky. Na pohled jednoduché, ale síla, která je v nich ukrytá, dokáže soupeřit i s mocí argadarnských božstev!“

„Zabijme ho,“ zavrčel Gallard polohlasně a udělal rychlý krok vpřed. Oran okamžitě zareagoval – pozdvihl kostnatou ruku a cosi zašeptal. V tom okamžiku oba muži znehybněli, jakoby se čas okolo nich zastavil.

„Co je to, u všech ďáblů?“ zavrčel Olgerd namáhavě. Načisto ztratil vládu nad svými svaly. Zdálo se mu, že spadl do hluboké jámy a kdosi ho zavalil hrubou vrstvou těžké zeminy. Bezmocně

blýskl očima po čaroději, ale Oran se jen s chutí zařehtal a ukázal prstem za sebe na bezvládnou dívku.

„Tvá dcera, náčelníku Hallgornu, bude darem pro Baragora! Její krev i krev vás obou bude dostatečnou cenou za mou nesmrtelnost. Spojení Mjonhyrských Znaků s runami na Olarionu – to je spolehlivá cesta k mému věčnému životu!“

Opět se bláznivě rozesmál, a zatímco oba muži se s vypětím všech sil – ale marně – pokoušeli pohnout očarovanými těly, otočil se k Nyaře a rychle k ní přistoupil. Ještě jednou přelétl planoucím pohledem její zraněné tělo a natáhl se k okovům, spoutávajícím její útlá zápěstí. Uvolnil dívku z pout a trochu se sklonil, aby mohl zachytit její bezvládné tělo a přehodit si je přes rameno.

V tom okamžiku její štíhlá noha prudce vylétla nahoru a s drtivou silou zasáhla zloducha přímo do rozkroku. Ani jeho čarodějné schopnosti ho neochránily před příšernou bolestí, která se mu rozlila po slabinách jako horký příval tekutého ohně. Bezmocně zachroptěl a obě jeho ruce se rozletěly k zasáhnutému místu. Nesnesitelná bolest ho přinutila ohnout se v pase… a to jako by byla výzva pro Nyaru.

Bylo jasné, že své bezvědomí jen předstírala. Po bezvládnosti v ní nezůstala ani stopa Vykřikla jak šílená a skočila na svého věznitele s pružností útočící šelmy. Její nehty se v té chvíli podobaly pazourům obrovské lesní kočky. Zasáhly Oranovu tvář a nemilosrdně se mu zaryly do kůže. Čaroděj zařval.

Bledou tvář mu poznamenaly hluboké škrábance, na oděv vytryskla tmavá krev. Nenávistně vzhlédl na dívku jedním okem, protože druhé měl úplně zaslepené krví a roztrženým víčkem…

Olgerd zjistil, že kouzlo, ochromující jeho tělo, částečně pominulo. Zavrčel a potom se pohnul. Ne však směrem k bojující dvojici, ale k podivným znakům na podlaze. Jeho zrak byl upřen na čepel zázračného Olarionu. Zdálo se mu, že pluje jezerem lepkavého, hustého medu. Svaly na jeho mohutném těle se napínaly, jakoby se pokoušely pohnout obrovským kamenným kvádrem. I Gallard se začal prodírat vzduchem, až komicky bojujíc s neviditelnou silou. Oči upíral na svou dceru, která opět s nepříčetným výrazem ve tváři zaútočila na bolestí a hněvem řvoucího mága…

Konečně se Olgerd prodral až k znakům. Meč z Thormarenu byl na dosah!

Hadozub se vzpamatoval z částečného ohromení, zachytil rukama Nyařina zápěstí a s vypětím všech sil odhodil kopající a vřískající dívku pryč od svého poraněného těla. Narazila zády na hrbolatou stěnu a v bezvědomí se sesunula na podlahu. Čaroděj se prudce otočil, aby naučil své protivníky, co je to skutečná moc a síla. Krev, zalévající mu tvář, z něj učinila příšerné zjevení, rovnající se svým hrůzostrašným vzhledem i samotnému rohatému Ratwolfovi…

Olgerdovy prsty se roztřeseně natáhly k rukojeti čarovného meče a prudce do ní udeřily. Zbraň se

hnula. Magické spojení strašných Znaků a run na Olarionu se porušilo. Neznámo proč, ale v té chvíli se to kouzlo, znehybňující těla obou mužů, úplně vytratilo. Naopak Hadozub se zapotácel, jakoby do něho narazilo něco neviditelného, ale mocného. Divoce zařval a pokusil se získat rovnováhu, aby mohl bojovat… Okamžik jeho nejistoty však Gallardovi Hubenému úplně stačil. Hallgornský náčelník se několika skoky ocitl u čaroděje. V jeho očích vzplála nezkrotná pomstychtivost.

Scallborn pevně uchopil do dlaně rukojeť bájného meče a vztyčil se, aby mohl čelit dalším čarodějovým úskokům. Nebylo to však již třeba.

Gallardův meč proťal ve vodorovném oblouku vzduch a s neuvěřitelnou přesností a silou dopadl na Hadozubovo hrdlo. Oran ještě vytřeštil oči, jakoby chtěl letící čepel zadržet silou zraku, ale v následujícím okamžiku odletěla jeho zakrvácená hlava od trupu a spadla na hromadu kamenné sutě, kde zůstala ležet. Tělo v černém oděvu bezvládně kleslo na podlahu a krev, stříkající z hrdla, se rozlila po studených kamenech… Konec Orana Hadozuba byl rychlý a definitivní. I on byl jen smrtelníkem.

Náčelník Hallgornu si rychle zastrčil neočištěný meč za široký opasek a přiskočil k Nyaře. Když se ubezpečil, že žije, zakryl její nahé tělo vlastním koženým kabátcem a opatrně zvedl bezvládnou dívku na rameno. Pak se otočil ke Scallbornovi a s obavami v očích vyhrkl. „Rychle zmizme z tohoto prokletého místa!“

* * *

Konečně dosáhli vrchol schodiště, které se jim teď zdálo mnohem delší a strmější, než když po něm sestupovali dolů. Jakmile vystoupili do zničené věže, odhodil Olgerd pochodeň a místo ní popadl do dlaně sekeru. Neobyčejný meč si nechal zasunut za pásem. Vystoupil na nádvoří jako první, krátce, ale pozorně se rozhlédl, a když nezpozoroval nic neobvyklého, pokynul Gallardovi. Náčelník, funící námahou, protože musel po schodech vynést bezvládné tělo své dcery, vykročil do stříbrného světla hvězd a kulatého měsíce. Mezi zříceninami panoval úplný klid, jen vítr si potichu bručel svou tajemnou píseň v puklinách zničených zdí…

Nyara tiše vzdychla. Gallard zastavil svého přítele a složil dceru do měkké trávy, přičemž ji opřel zády o jednu ze studených stěn. Olgerd se vrátil k náčelníkovi a sklonil se k sedící dívce.

„Neztrácejme čas, Gallarde," zašeptal nervózně. „Ten prokletý červený netvor se může každou chvíli vrátit ze své noční výpravy…"

„Probírá se," řekl náčelník, jakoby Nairova slova pro něj nic neznamenala. „Přines trochu vody. Na sedle mám kožený vak…"

Olgerd se rozhodl Hallgornčanovi neodporovat, protože věděl, že ho od zubožené dívky nedostane. Jen si tiše něco zabručel a vydal se ke koňům, přivázaným za uzdy ke zbytku jedné z hradních zdí…

V tom okamžiku se mezi zříceninami ozvalo hlasité koňské zafrkání. Olgerd zalétl pohledem ke

svému vraníkovi a Gallardovu hnědákovi. Oba koně se začali plašit, ale Scallborn si byl z nějaké nepochopitelné příčiny jistý, že zvuk nepatřil k nim. Sevřel sekeru v dlani a podvědomě očekával, že uslyší dunění žhavých kopyt a zem se začne chvět, roztřesená jejich drtivými údery…

„Co se stalo?“ zvolal Gallard, když viděl, jak se Olgerd zastavil uprostřed nádvoří a přikrčil se, připravený čelit nějakému neviditelnému nepříteli.

Místo odpovědi však nad temnými zříceninami Kedricowa hradu zazněl divoký smích, který už oba muži znali. Olgerdovým i Gallardovým srdcem prolétl závan strachu.

Zpoza jedné polozbořené budovy se vyřítil obrovský rohatý kůň! Nádvoří se zatřáslo pod dopadajícími kopyty a řev démonického jezdce způsobil, že na více místech hradu se začaly od zdí odtrhávat kameny i zdivo a s řehotem se sypaly na hromady trávou zarostlých sutin. Olgerd se otočil jak zasažen bleskem a s hrůzou vytřeštil oči na nadpřirozeného zabijáka. A Callard i jeho procitající dcera se nacházeli přesně mezi Nairem a Ratwolfem!

Scallborn se sekerou v ruce se rozběhl Hallgornčanům na pomoc, ale démon byl rychlejší. Gallard Hubený sice stačil vyskočit na nohy a zvednout čepel svého obyčejného meče, ale Ratwolf se kolem něho přehnal jak černočervený uragán a planoucí ocel jeho neobyčejného meče se mihla vzduchem jak blesk. Gallardova zbraň se rozprskla na dva kusy a náčelník klesl na zem pod zásahem ohnivé

čepele. I ve tmě se dalo rozeznat, že jeho oděv je poznamenaný krví…

„Bastarde!“ zařval Olgerd a bez toho, že by se zastavoval, vrhl se cválajícímu démonovi vstříc. Ostří jeho těžké sekery však nemířilo na červeného netvora. Dobře nabroušená ocel zasáhla lebku strašidelného koně a jediným úderem ji načisto rozpoltila. Ratwolfův kůň se zřítil k zemi s uši rvoucím řevem a meč jeho pána, původně namířený na černovlasého bojovníka, jen naprázdno zasvištěl vzduchem. Kůň se v záplavě černé krve zřítil na nádvoří a démon s křikem vylétl ze sedla Zvíře zůstalo po hrozném pádu ležet na zemi a bezmocně kopalo drtivými kopyty. Ratwolf však téměř okamžitě vyskočil na nohy, nepříčetně zaryčel a zamával čarodějným mečem, jehož rukojeť uchopil do obou drápy ozbrojených rukou…

Olgerd si démona nevšímal. Střetnutí s pekelným koněm jej shodilo s nohou a vyrazilo mu sekeru z rukou. Na nic však nečekal, pružně vyskočil a rozběhl se k mrtvému Gallardovi. Ratwolf nevěděl, co má smrtelník v úmyslu, ale rozzuřený ztrátou svého rychlého koně, rozběhl se za ním. Olgerd dopadl na kolena před nehybně ležícím náčelníkem Hallgornu a jediným pohledem zjistil, že Nyara upírá na scénu vytřeštěné oči. Gallard měl hrud rozťatou hlubokou, nepochybně smrtelnou ranou. To vše však bylo v této chvíli úplně vedlejší. Ratwolf se blížil k bojovníkovi na kolenou dlouhými skoky. Meč v jeho rukou hrozivě svítil do noční tmy…

Olgerd třesoucími prsty sáhl do Gallardova dutého opasku a vytrhl odtamtud předmět, do kterého vkládal nevelkou, ale přece jen nějakou naději.

Démon už byl vzdálen jen pár stop. Divoce řval a jeho zelené oči svítily šílenstvím.

Scallborn se k němu rychle otočil a pozvedl ruku. Mezi prsty držel pevně kus křemenu, v jehož nitru matně blikal kousek slunečního světla… Ratwolf zařval a zdálo se, že narazil na jakousi neviditelnou stěnu. Ten podivný úder ho odhodil několik stop dozadu, ale neshodil ho s nohou. Červený netvor zaryčel bolestí a zoufale se pokoušel zakrýt si svalnatou rukou oči. Olgerd chtě nechtě musel se zasmát, protože nečekaný účinek malé Rondirovy zbraně byl ohromující. Rychle odhodil štít, uchopil křemen do levé ruky a vstal. Drže uvězněný sluneční paprsek před sebou, tasil zpoza opasku thormarenský meč a odvážně vykročil proti svíjejícímu se Ratwolfovi.

Když proti démonovi zasyčela čepel Olarionu, ještě stihl pozvednout svůj meč na obranu. Byl však natolik oslaben smrtícím světlem, že mu smrtelníkova ocel vyrazila zbraň z ruky. Zavyl, couvl o krok dozadu, tuše svou záhubu.

Olgerdovi prolétly myslí slova hallgornského čaroděje. Vycenil zuby v pološíleném úsměvu, odhodil Olarion a sklonil se pro Ratwolfův pohozený meč. Magická zbraň byla těžká a horce pálila, ale

zelenooký bojovník zaťal zuby, přiskočil ke skučícímu démonovi a bodl.

Pekelným světlem planoucí čepel prorazila démonovu červenou kůži a zaryla se hluboko do jeho trupu. Olgerd nechal meč zabodnutý v ráně a rychle odskočil.

Ratwolf vytřeštil oči na zbraň, trčící mu z těla. Rozšklebil zubatou tlamu v tak bolestném a strašném výkřiku, že Scallborn si musel přitlačit na uši roztažené dlaně. A pak se stalo něco, co Nair neočekával – a možná ani sám Ratwolf. Obrovské tělo se začalo rozpadávat, jakoby se kolem něho prohnalo dlouhé časové období. Hniloba a rozklad odtrhly démonovi maso z kostí, jeho ryčící hlavu změnily na zkrvavenou lebku, zdobenou příšernými rohy, zelené oči vytekly v podobě tmavé břečky, drápy a zuby jeden za druhým odpadly od kostí. Proti Olgerdovu vytřeštěnému pohledu se nakonec kymácela už jen kostra, vzpřímená díky nadpřirozené moci, obklopující umírajícího démona, ale pozvolna se rozplývající do nenávratna. Po chvíli se však i kosti a lebka pokryly hustou sítí puklin a rozsypaly se na prach. Za chvíli nezůstalo z Ratwolfa nic, jen jeho rezavá zbroj a meč, jehož čepel náhle praskla a světlo pomalu pohaslo… A stejně jak příšerný jezdec, dopadl i nadpřirozený kůň, vhánějící svými dunícími kopyty hrůzu do srdcí lidí v nejbližších osadách. Rozpadl se na prach a rozletěl po širokém okolí…

Uprostřed nádvoří Kedricova hradu zůstal stát jen nehybný Olgerd. S jeho černými vlasy si pohrával

studený noční vítr a dotíravě lezl pod krví poskvrněný oděv, jakoby chtěl bojovníka přesvědčit, že to všechno nebyl sen, ale strašná skutečnost…

* * *

Tak se skončilo jedno z mnoha dobrodružství Olgerda z rodu Scallbornů. Zuboženou Nyaru i Gallardovo studené tělo naložil do sedel obou koní a vrátil se do osady Hallgorn. Dívka v té hrůze jediné noci ztratila schopnost vnímat okolní svět. Už nikdy nebyla jako před tím a všichni ji začali považovat za šílenou. Olgerd doufal, že se to změní, ale nedozvěděl se, jestli se jeho naděje splnily, protože hned po Gallardově pohřbu naložil na svého koně sedlo, sekeru, štít i zázračný meč Olarion a ztratil se v lesích, jakoby byl jen nehmotným stvořením, klamoucím unavený zrak… A vzpomínka na něj byla pro Hallgornčany zároveň vzpomínkou na strašné chvíle umírání a nářku, které krutě přetrhly nit jejich dlouholetého klidného života…

Sazba, tisk a vazba
TIP STUDIO
Olomouc

Vydalo
nakladatelství
SAGA
Šternberk 1993